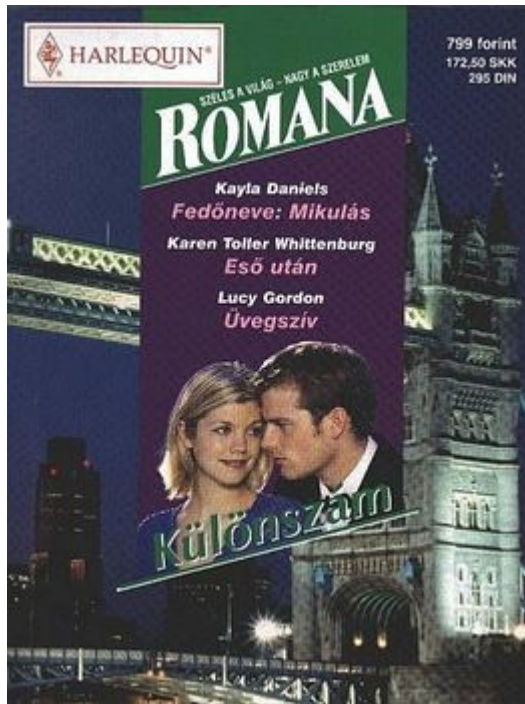

Lucy Gordon

Üvegszív

Sonia már leszámolt a házasságával, és hazaköltözött Londonba. Amikor azonban anyósa megbetegszik, tudja, vissza kell mennie Olaszországba. Elkerülhetetlen a találkozás a férjével is, akinek nem mondta el, hogy gyermeket vár. Anyósa a betegágyon megosztja a fiatal nővel nyomasztó titkát...

Sonia már leszámolt a házasságával, és hazaköltözött Londonba. Amikor azonban anyósa megbetegszik, tudja, vissza kell mennie Olaszországba. Elkerülhetetlen a találkozás a férjével is, akinek nem mondta el, hogy gyermeket vár. Anyósa a betegágyon megosztja a fiatal nővel nyomasztó titkát...

1. FEJEZET

Már csak pár perc... csak tíz... már csak öt... és beérnek Velencébe, abba a városba, ahová Sonia megesküdött, hogy sohasem teszi be újra a lábát. Amint a vonat átdübörgőit a lagúna fölött, nem is nézett ki az ablakon. Tudta, mit látna, ha kinézne: először is a kék vizet, ahogy megcsillan rajta a téli nap, aztán a háztetőket és az aranyozott kupolákat, melyek fokozatosan tűnnek elő a ködös horizonton. Tökéletes, varázslatos, felemelő látvány. De Sonia nem akarta látni.

Velence... A legszebb hely Olaszországban, vagy inkább az egész világon. Egyszer már járt itt, aztán el is menekült innen, a várost hibáztatva minden bajáért. Ha nem olyan gyönyörű a város nyáron, talán nem is érzett volna akkora kísértést, mint amely belevitte a Francesco Bartinival kötött végzetes házasságba. Most már tisztábban lát. Elszökött Francescótól és a szívfájdítóan szép várostól, ahol találkoztak és megesküdött, hogy még egyszer egyikük csábításának sem fog engedni.

Megpróbált nem úgy gondolni Francescóra, mint amilyennek akkor látta: kedves férfinak, aki mindig mosolyog, békében van önmagával, és könnyed, fesztelen a környezetével. Nem volt jóképű, ahhoz nem voltak elég szabályosak a vonásai. Az orra túl nagy, a szája túl széles, de fekete szemében kedves huncutság csillogott, és ragyogott a mosolya. Egyszerűen ellenállhatatlan volt, amikor nevetett. Soniát elbűvölte a vonzereje, a jó természete, az a sebesség, amellyel beleszeretett, mintha épp őrá várt volna, mintha egy pillanat alatt felismerné, hogy ő, Sonia az élete nagy szerelme.

– Ez így is van – mondta egyszer Francesco. – Mire várjon az ember, ha már megtalálta az igazit?

Annyira biztos volt benne, hogy számára ő az igazi, hogy képes volt ezt vele is elhitetni. De Velence is segítette ebben a maga szépségével és romantikájával, amely minden kövéből sugárzott. Velence segített, hogy Sonia a nyári kalandot örökké tartó szerelemnek higgye, és ezt nem fogja neki soha megbocsátani.

Akkor miért jött most vissza?

Mert apósa, Tomaso, akit mindig is kedvelt, könyörgött neki. Az élénk természetű kis ember még házassága legrosszabb időszakában is érezte vele, mennyire szereti. Elutazása napján sírva fakadt:

– Kérlek, Sonia, ne menj el! Könyörgök, ti prego...

Hivatalosan csak látogatóba ment haza Angliába, hogy tisztába jöjjön önmagával, de ezzel senkit sem tudott becsapni, legkevésbé Tomasót. Ő tudta, hogy Sonia nem fog visszatérni.

Csak kapaszkodott Soniába, és nem szegyeiké, hogy sír, miközben a felesége, Giovanna megvető tekintettel nézett rá. Ki törődik vele, ha ez az ostoba angol feleség végre elmegy? Kezdetől fogva tévedés volt, hogy bekerült a családba, de Francescónak hál istennek végre kinyílt a szeme.

Tomaso felesége rosszállása ellenére is csak sírt, Sonia pedig vele könnyezett, aztán mégis elment. El kellett mennie. De most újra itt van, mert Tomaso könyörgött neki, hogy jöjjön.

– Giovanna nagyon beteg – mondta, amikor váratlanul felbukkant Sonia londoni lakásán. – Tudja, hogy rosszul bánt veled, és ez nyomasztja őt. Gyere haza, hadd béküljön meg a lelke!

– Nem mehetek haza, Poppá, hiszen Velence sosem volt az otthonom.

– Pedig mi mindannyian szerettünk!

És ez így is volt, gondolta Sonia. Egy kivétellel mindannyian szerették: Francesco sógornői és három fivére, a nagynénik és nagybácsik, a számtalan unokatestvér mind-mind mosolyogva üdvözölte a családban. Csak az édesanyja, Giovanna vonta össze gyanakodva a szemöldökét.

Hogyan is térhetne hát oda vissza? Pár nap múlva karácsony, hideg tél van, rémes lenne az utazás. És még ennél is rémesebb, hogy látnia kellene Francescót. Mit is mondhatnának

egymásnak az után az utolsó, rettenetes londoni találkozás után? A férje utána ment, hogy még egy utolsó erőfeszítést tegyen házasságuk megmentésére, és amikor nem járt sikerrel, udvariatlan, keserű szavak jöttek a szájára: – Többet nem fogok könyörögni neked! – vágta felesége arcába. – Azt hittem, meg tudlak győzni, hogy érdemes megmenteni a szerelmünket, de mit tudsz te a szerelemről?!

– Azt tudom, hogy a miénk tévedés volt – kiáltott vissza Sonia –, ha szerelem volt egyáltalán. Néha azt gondolom, nem is volt az, pusztán egy szép illúzió.

A férfi keserűen felnevetett.

– Milyen egyszerűen le tudod tagadni ezt a szerelmet, ha úgy jobban megfelel neked! És én milyen bolond voltam, hogy azt hittem, igazi asszonyi szíved van. Nos, meggyőztél. Már nem akarsz tőlem semmit, és most már én sem tőled. Menj a pokolra, ahogy akarsz, és nekem is meglesz a magam pokla!

Sonia még soha nem látta Francescót ilyennek. Sokszor volt a férje mérges rövid életű házasságuk során. A déli emberek természete már csak ilyen: hirtelen kirobbannak, aztán ugyanilyen hirtelen elfelejtik. De ez a keserű, határozott elutasítás más volt. Akár örülhetett is volna neki, hogy végre beletörődött az ő döntésébe, ehelyett megmagyarázhatatlan módon nyomorultul érezte magát.

Megpróbált értelmesen gondolkodni, megmagyarázni önmagának, hogy ennyi volt, és nincs tovább, vége a házasságának.

Másnap reggel azonban émelgyéssel ébredt és tudta, hogy minden megváltozott. Megcsinálta a tesztet, de az eredmény egy pillanatig sem volt kétséges. Francesco gyermekét hordta a szíve alatt, és ezt akkor tudta meg, miután a férje kiviharzott a lakásából, de előtte kijelentette, hogy elege van belőle örökre.

Újra és újra hallotta a szavait, valahányszor csak nyúlt volna a telefon után, hogy elmondja neki a hírt. A fülében csengő hang miatt mindannyiszor visszahúzta a kezét, mígnem aztán végleg letett róla.

Így amikor Tomaso Londonba érkezett, tágra nyílt szemmel bámult a menyére.

– A gyermekét hordod, és ő még nem is tud róla? – mondta döbbenet. Soniát meghatotta, ahogy Tomaso még csak nem is kételkedett benne, hogy a baba Francesco gyermeke. Tomaso mindig is a legjobb véleménnyel volt róla. Ez aztán még jobban megnehezítette, hogy ellenálljon a kérésének, pedig megpróbálta.

– Hogyan mehetnék most vissza? – mutatott erősen domborodó hasára. – Ha Francesco így meglát, felelevenednek olyan dolgok, amelyeket jobb lenne elfelejteni.

– Ne félj! – biztatta Tomaso –, Francesco már másnak udvarol.

Sonia megrendült egy kissé és elnyomta a kikívánczoló kiáltást, hogy ilyen hamar? Végül is ő hagyta el Francescót. Egy olyan melegszívű ember, mint ő nem marad sokáig egyedül. Semmi joga nincs hát panaszkodni.

Ragaszkodott hozzá, hogy Francescót figyelmeztessék, mielőtt odaér, és Tomaso telefonált is a fiának. Hadart valamit velencei nyelvjárásban, amelyet Sonia sosem volt képes követni. Amikor letette a kagylót, kijelentette: – Minden rendben. Francesco azt mondja, nem formál igényt a gyerekre. Nem fog bonyodalmakat támasztani.

– Az jó – mondta Sonia látszólag elégedetten.

Nos, valóban jó, hiszen pontosan ezt akarta. Neki tökéletesen megfelel, ha Francescót nem érdekli a saját gyereke. Hogy ez nem éppen ésszerű? Na és akkor mi van? Egy nyolc és fél hónapos terhes nőnek joga van ésszerűtlenül gondolkodni.

Ilyen előrehaladott állapotban nem utazhatott repülővel, ezért nekivágott a huszonnégy órás vonatútnak. Így érkezett először is, mert az utolsó pillanatban indult, és már nem kapott repülőjegyet. Így aztán vonattal közelítette meg Velencét a lagúnán át, és látta, amint teljes dicsőségében kiemelkedik a tengerből. Tomaso figyelte, ahogy ott ül, és nem hajlandó odamenni az ablakhoz.

- Nem akarsz ennyi idő után látni, ahogy Velence köszönt téged?
- Ó, Poppá, ez csak egy szép káprázat – tiltakozott Sonia, mosolyával próbálva elvenni szavainak életét. – Velence káprázatok formájában szól az emberhez, és én elkövettem azt a hibát, hogy komolyan vettem őket.
- És most elköveted azt a hibát, hogy a várost hibáztatod azért, mert szép.
- Olyan szép, hogy beleszerettem, és azt gondoltam, hogy ez ugyanaz, mint egy férfit szeretni.

Tomaso nem válaszolt, csak szomorúan nézett az asszonyra.

- Jól van no, kinézek – mondta Sonia, csak hogy örömet szerezzen apósának.

Azonban a látvány, amely Soniát fogadta, nem olyan volt, mint amire számított. Hol marad a varázslat, a fokozatosan előbukkanó aranyozott kupolák, melyeken megcsillan a napfény? Hogyan is felejthette el, hogy december vége van? Nyirkos köd ült a tengerre, és úgy borította be a kis várost, hogy semmit sem lehetett belőle látni. Amikor végre szinte vonakodva előbukkant a ködből, komor, gyászos hangulata pontosan tükrözte Sonia érzéseit.

Az állomáson Sonia a csomagjaiért nyúlt, de Tomaso egészen dühbejött, mígnem az asszony engedte, hogy cipekedjen helyette. Tomaso fogott egy vízitaxit, és megadta a vezetőnek Sonia szállodájának a nevét.

A Cornucopia volt az. Tomaso persze nem tudhatta, amikor lefoglalta neki a szobát, hogy ez az a szálloda, ahol először megszállt. Nem baj. Ismét átlépi a Cornucopia küszöbét, és megküzd a kísértetekkel.

Minden erejét össze kellett szednie, mikor az állomást elhagyva megpillantotta a Canal Grandét. Az állomásépülettől széles lépcső vezetett a vízhez, a túloldalon ott állt a nagyszerű San Simeoné templom. Amikor három évvel korábban először elébe tárult ez a látvány, Sonia levegőt sem kapott, akárcsak amikor néhány héttel később egy gondolán érkezett elébe az esküvőjére. Most megpróbált nem odanézni, inkább a beszállásra figyelt. Tomaso óvatosan segítette be a vízitaxiba. Egy olyan városban, ahol vízből vannak az utcák, csak csónakon lehet közlekedni. A motorcsónak pöfögésétől kicsit émelyegni kezdett, legalább nem kellett látnia a mellettük elsuhanó palotákat, szállodákat. Mégis tudta, hogy ott vannak, hiszen olyan jól ismerte őket a sok kis mellékcsatornával, rióval együtt. Egymás után jött a Rio della Pergola, a Rio della due Torri és a Rio di Noale, ahogy egyre közeledtek a Cornucopia felé. Aztán már ott is voltak.

A Cornucopia egy nagy velencei nemes palotája volt valaha, és amikor szállodává alakították, visszaállították eredeti pompájába. A nagyszerű középkori környezet modern kényelmet takart, a korszerű elemeket azonban olyan visszafogottan alkalmazták, hogy megmaradt az eredeti légkör.

Sonia kényelmes lakosztálya a második emeleten volt.

- Fáradtnak látszol – mondta Tomaso. – Pihened kell a hosszú út után. Most magadra hagylak, de néhány óra múlva visszajövök, és elviszlek Giovannához.

Tomaso arcon csókolta Soniát, és elment. Jó volt újra egyedül lenni, lemosni az út porát, és elnehezült testével elnyúlani az ágyon.

Legalább a szoba nem volt ugyanaz, mint akkor. Amikor először járt itt, a város zsúfolásig tele volt a Velencei Üvegipari Vásár miatt, és egyszerűen nem lehetett szobát kapni. Az utolsó pillanatban érkező Soniának meg kellett elégednie egy olyan helyiséggel a legfelső emeleten, amely már nem kellett senkinek. Alig volt több, mint egy kis padlásszoba, de saját fürdőszoba tartozott hozzá, és a lány sietett is lemosni az út porát. Amikor végzett, az apró szobácskában megpördült az örömtől, hogy először küldte a cége külföldi útra, és először van Velencében. Ilyen magasan már csak a madarak láthattak be az ablakon, így hát félrelökte a törülközőt is, és mámorosan feltartott karral állt a nap beeső sugaraiban.

Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó és belépett rajta egy fiatalember.

Sonia teljesen meztelen volt, tartása kiemelte testének tökéletességét, hosszú lábát, keskeny derekát és telt keblét. A férfi pedig alig másfél méterre állt ettől a látványosságtól.

Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig meredtek egymásra, egyikük sem volt képes megmozdulni. Aztán a férfi elpirult. Még most is mosolyt csalt az asszony ajkára, hogy ő pirult el előbb.

– Scusi, signorina, scusi, scusi... – hadarta, majd kihátrált, és becsukta az ajtót.

A lány csak bámult a csukott ajtóra, de egyre csak a férfi kifejező, élénk, lenyűgöző arcát látta, és a kép minden mást kitörölt az elméjéből. Csak ezután kezdett el bosszankodni.

– Juj! – kiáltotta, magára kapta a törülközőt, és odarohant az ajtóhoz. A folyosón egy kupac nagy doboz mellett két tagbaszakadt munkás és a fiatalember állt.

– Micsoda dolog így berontani az ember szobájába?

– De hát ez az én szobám – tiltakozott a fiatalember. – Legalábbis eddig azt hittem. Senki nem mondta, hogy maga itt van. Ha szóltak volna – tette hozzá a lányra villantva a szemét és láthatóan nehezen véve a levegőt –, ha szóltak volna..., kétszer ilyen gyorsan jövök.

Sonia ajka megrándult. Akármilyen dühös volt is, nem ment el a füle mellett a bók, nem kerülte el a figyelmét a férfi bóknál is többet mondó tekintete.

A nem éppen megfelelő öltözetnek bizonyuló törülköző veszélyesen csúszni kezdett lefelé. A két munkás csendben figyelte, mígnem a fiatalember rövid utasítást adott nekik, mire sietve eltűntek.

– Hadd vegyek fel valamit! – mondta a lány, és visszalépett a szobába, felkapva a székről egy köntöst. A férfi megbabonázva követte. Sonia a fürdőszobába akart besurranni, de az ágy másik oldalára hátrált.

– Nem nézek oda – mondta a férfi megértően.

Elfordult, és színpadias mozdulattal befogta a szemét, amitől Soniának idegessége ellenére nevetnie kellett.

– Nem fogok lesni – ígérte a látogató –, úriember vagyok.

– Nem kellett volna utánam jönnie. Ez nem vall úriemberre.

– De férfira vall – mondta amaz jelentőségteljesen. Sonia szorosra húzta a köntös övét, és kijelentette: – Most már szalonképes vagyok.

– Valóban – ismerte be a látogató szomorúan, miután elvette a kezét a szeme elől.

– Lenne szíves elmondani, mit keres a szobámban?

– Holnap kezdődik a Velencei Üvegipari Vásár és ebben a szállodában lesz az egyik legnagyobb kiállítás. Az igazgató a barátom, ő mondta, hogy ezt a szobát szinte soha nem veszi ki senki, így itt raktározhatom az üvegeim egy részét.

– Az utolsó percben érkeztem, talán ez volt az egyetlen szabad szoba a városban.

– Bocsásson meg, meg kellett volna győződnöm róla, hogy üres a szoba – mondta a férfi bűnbánó, kedves mosollyal. – De akkor nem találkoztunk volna, ami viszont igazi szerencsétlenség lenne.

Volt a hangjában valami, amitől Sonia ösztönösen összébb húzta magán a köntöst, nehogy a férfi észrevegye, hogy a teste lángra gyúlt. Csak néhány szó és a férfi szemének csillogása elég volt ahhoz, hogy úgy érezze, mintha látogatója simogatná mindenütt.

A férfinak vékony, karcsú alakja, csodálatos fekete szeme, keskeny, napbarnított arca volt. Még mindig kisfiús, de talán mindig is az marad. Sonia magas volt, de jócskán felfelé kellett néznie, hogy megfigyelje enyhén hullámos, fekete haját.

– Maga... maga is kiállító a vásáron?

– Pontosan. Van egy kis üvegyáram. Azért vagyok itt, hogy berendezzem a standomat.

– Én is a vásárra jöttem. Egy angliai áruház beszerzője vagyok. A férfi arca felderült.

– Akkor el kell jönnie a gyáramba. Itt van a közelben. – Kivett egy névjegyet a zsebéből. – Csak különleges látogatóknak mutatom meg.

– Megengedi, hogy előbb felöltözzem?

- Természetesen. Bocsásson meg! Nekem is helyet kell előbb keresnem az üvegeimnek.
- Nem tarthatná lent a standon?
- Van, amit igen. De adok is el belőle, ajándékozok is, meg el is törhet, így aztán kell lenni tartaléknak.
- Nem biztosít a szálloda tárolási lehetőséget?
- De igen, csak – tudja – jóval többet hoztam, mint kellett volna. Azt gondoltam, meg tudom oldani.

Sonia később rájött, hogy mindig is így csinálja. A maga igényei szerint alakítja a szabályokat, és csak utólag törődik a gyakorlati gondokkal, amelyeket okozott. Rendszerint sikerült is mindent elsimítania elbűvölő, magabiztos modorával. Már akkor, tíz perccel a megismerkedésük után Sonia szinte maga is meglepődött, mikor azt mondta: – Nézze, nem bánom, ide hozhatja a csomagjait, ha nincs túl sok.

- Igazán majdnem semmi. Észre sem fogja venni.

A valóságban tíz hatalmas doboz volt, és a lány nem is vette észre a veszélyt, amíg mindet be nem hordták, és már meg sem tudott mozdulni a szobában. Mégsem volt szíve azt mondani, hogy vigye onnan a dobozait, hiszen gyakorlatilag ő maga ajánlkozott. A férfi már csak ilyen volt.

- Semmi baj – mondta a lány élénken. – Mindjárt nem lesz ennyi, ha felállítja a standot.
- Már felállítottam – közölte amaz. – Ez csak a pótlás. Valóban szorosan van egy kicsit, ugye?

A lány fenyegető pillantást küldött feléje.

- Nem tehetek róla – sóhajtott a férfi. Most kárpótlásul el kell vinnem vacsorázni.
- Ez nem fog menni – válaszolt Sonia mérgesen.
- Miért?

– Mert minden ruhám a szekrényben van, és azt most teljesen eltorlaszolják a dobozai.

Tíz percbe telt, hogy kiszabadítsák a szekrényajtót, de a vendég még akkor sem hagyta, hogy Sonia nyugodtan kiválassza a ruhát.

- Ne ezt! – mondta a sötétkék selyemre, amelyet a lány éppen az utazás kedvéért vásárolt.
- Inkább azt az egyszerű fehéret, az jobban illik magához.

Ekkorra a lánynak már nem volt kedve vitatkozni. Igaziból szóhoz sem jutott.

- Egy óra múlva jövök magáért – jelentette ki a férfi. Az ajtóból még visszanézett. – Különben hogy hívják?

– Soniának – válaszolta a lány bódultan. – Sonia Crawfordnak.

– Grazié, Sonia. Az én nevem Francesco Bartini.

– Milyen kedves magától, hogy végre megmondja. A férfi vigyorgott.

– Igen, talán be kellett volna mutatkoznunk, mielőtt maga... azaz mielőtt én...

– Kifelé! Sonia már tüzet okádott. – Ki innen, amíg biztonságban érezheti magát!

– Szép signorina, én azóta nem vagyok biztonságban, amióta kinyitottam ezt az ajtót. De – bevallom – maga sincs.

– Kifelé!

– Egy óra múlva itt vagyok!

Aztán eltűnt. És mintha vele a fény is eltűnt volna a szobából. Sonia bámult az ajtóra, és nem tudta eldönteni, hogy hozzávágjon-e valamit vagy inkább megadja magát a férfi mosolyának, amely lassan teljesen magával ragadta.

Az bosszantotta csak igazán, hogy most már ő is csinosabbnak látta magát az egyszerű fehér ruhában.

Amikor Sonia felriadt az emlékezésből, csodálkozva vette észre, hogy mosolyog. Akármilyen rosszul végződött is a szerelmük, napfényben és örömben fogant. Francesco akkor harminchárom éves volt, de olyan vicces és vidám, hogy szinte kisfiúnak látszott egy

kisfiú ösztönös lelkesedésével. Jobb így emlékezni rá, mint akként a zsarnokként, amivé később vált, vagy megkeseredett emberként, amilyenek utolsó találkozásukkor látta.

És akármennyire akarta is, Sonia nem tudta elhallgattatni azt a belső hangot sem, amely azt súgta, hogy a vég nem volt elkerülhetetlen, valami jobb is születhetett volna abból az első pillanatból, amikor a férfi rácsodálkozott a meztelenségére, és mosolyogva bámulta.

Ha igyekezett, ki tudta zárni a tudatából a kopár szállodaszobát, és újra látta a férfi döbbsent arckifejezését, a vágy megjelenését az arcán, újra érezte a boldogságot, amely valaha már a pusztta látásától is elfogta...

Kényszerítette magát, hogy térjen vissza a valóságba. Mi értelme van az ilyen gondolatoknak?!

Kopogtak, és Sonia rádöbbsent, mennyi időt töltött az emlékezéssel. Tomaso lesz az, hogy bevigye a feleségéhez a kórházba. Lassan odament az ajtóhoz és kinyitotta.

Nem Tomaso állt ott, hanem Francesco, mégpedig ugyanolyan döbbsent arccal, mint annak idején. De most tekintete Sonia gömbölyödő hasára meredt.

2. FEJEZET

– Mio dio! – dadogta, mintha alig kapna levegőt. – Oh, mio dio! Belépett és becsukta maga mögött az ajtót. Szemét vádlón Sonia arcára emelte.

– Hogyan tudtad ezt eltitkolni előlem?

– Hiszen tudtad – tiltakozott az asszony. – Édesapád elmondta neked a telefonban, amikor... – Hirtelen rádöbbsent az igazságra. – Nem mondta el, igaz?

– Egy szóval sem.

– Ó, mennyire rávall, mennyire rávall az egész családra! Velencei tájszólásban hadart, amelyről tudja, hogy csak akkor értem, ha nagyon lassan beszélnek. Amikor letette a kagylót, azt mondta, beszélt neked a babáról, és téged egyáltalán nem érdekel.

– És te elhitted?

– Igen, mert azt mondta, van már valakid és... jaj, ez nem lehet!

– Talán azt gondolta, jogom van tudni – mondta Francesco fagyosan. Sonia arra várt, hogy férje rákérdez, övé-e a gyerek, de nem tette. Az apjához hasonlóan egy percig sem kételkedett benne, hogy az övé, és az asszonyt egy pillanatra előntötte a régi melegség. Jó emberek ezek, kedvesek és hajlamosak mindig a legjobbat feltételezni. Miért volt akkor olyan nehéz velük élnie?

– Ne várd, hogy apát hibáztassam! – folytatta Francesco. – Nyilvánvalóan hazudnia kellett, hogy el gyere.

– Akkor gondolom, édesanyád betegsége is csak kitaláció.

– Nem, sajnos az igaz. Az anyám szíve gyenge, és néhány napja összeesett. Megkért, hogy vigyelek be hozzá a kórházba.

Sonia a nagy termetű, sürgő-forgó asszonyra gondolt, aki uralkodott a családon, kivéve őt, aki nem engedte, hogy uralkodjanak fölötte. Giovanna úgy gondolta, hogy joga van beleavatkozni életük minden apró részletébe. A többiek természetesnek vették ezt a viselkedést, és csak nevettek rajta. De Sonia, aki tizenhat éves korától egyedül élt, de már az előtt is önálló volt, túrhetetlennek érezte.

Most pedig kimerült ez a fáradhatatlan szív. Mintha vége lenne a világnak.

– Csak nem haldoklik?

– Nem tudom. Még sosem láttam ilyen fáradtnak. Mintha feladta volna a harcot.

– A mamád, mint aki feladja a harcot?

– Igen – válaszolta a férfi komolyan. – Nem is emlékszem, hogy lett volna idő, amikor nem harcolt volna valakivel. Most pedig csak fekszik, és téged akar látni.

– Miért? Hiszen sohasem szeretted.

– Te nem szeretted őt.

– Sosem akarta, hogy szeressem. Jaj, ne kezdjünk már megint ezen vitatkozni!

– Igazad van, annyiszor tettük már azelőtt.

– És sehová sem vezetett.

A vita átsegítette őket az első kínos perceken, de most, hogy véget ért az első menet és visszavonultak a szorító sarkába, óvatosan méregették egymást.

Az utolsó találkozásuk óta eltelt hat hónapban a férfi néhány kilót felszedett, a szemében pedig olyan kimerültség tükröződött, amelyet Soniának rossz volt látni. Régen a tekintetében mindig huncutság csillogott, szemében mindig öröm tükröződött. Pillantásától ő is mindig legszívesebben táncra perdült volna. Most nem táncolt a szemében a fény, kihuny a napsütés.

– Hol van az édesanyád? – kérdezte Sonia.

– A San Domenicóban. Nincs messze.

Bármely más városban kocsival mentek volna, de Velencében nincsenek autók, így amikor kiléptek a szállodából, átmentek egy téren, és bevették magukat a kis közök útvesztőjébe.

Sonia fázósan összehúzta magán a kabátot. Sűrű köd ereszkedett a városra, és alig lehetett az orruknál tovább látni a keskeny utcácskák sötétjében. Sonia csak a karácsony tiszteletére kiakasztott színes lámpákat és az ablakokból kiszűrődő fényeket tudta világosan kivenni. Emberek siettek mindenfelé csomagokat cipelve, mosolygó arccal. Karácsony volt, és a velenceiek ünnepi kedvét a borongós idő sem tudta elrontani.

Amint befordultak az egyik sarkon, egy keskeny csatornához értek. A víz felszínét esőcseppek borzolták. Itt nem volt világítás, nem járkáltak emberek, csak a nyirkos hideget lehetett érezni. Sonia hirtelen rájött, merre járnak.

– Ne menjünk erre! – tiltakozott éles hangon.

– Így jutunk a legrövidebb úton a kórházhoz.

Közben befordultak egy másik sarkon, és előttük állt az épület, amelyet az asszony nem akart látni: a Ristorante Giminola. Pont olyan volt, mint amikor először látta. Francesco az arcát figyelte.

– Tehát mégsem olyan kemény a szíved, mint amilyennek mutatni akarod mondta.

Bárcsak tudná, gondolta Sonia, mennyire nem az. Nem kellett volna visszajönnie ide. Túlságosan fájt. Mélyet lélegzett, nehogy elgyengüljön. Látszólag könnyedén sikerült vállat vonnia.

– Azt mondtad, ez a legrövidebb út a kórházhoz. Akkor menjünk!

Úgy ment el az étterem mellett, hogy nem nézett oda. Nem akart emlékezni arra az estére, amikor Francesco először elhozta ide, amikor egymásba szerettek. Két és fél évvel azelőtt történt. Más volt akkor a világ. Sütött a nap, és semmi sem tűnt lehetetlennek.

Az egyszerű, fehér ruha olyan jól állt a lánynak, ahogy Francesco megjósolta. Háromféle nyakláncot is felpróbált hozzá, mielőtt az ezüsfoglalatú türkiz mellett döntött. Aztán a haja felől is döntenie kellett, amely dús, világosbarna hullámokban a háta közepét verdeste. Feltűzze, vagy leengedve hagyja? Persze leengedve már látta a férfi aznap délután. Nem mintha a haját nézte volna, idézte fel mosolyogva. No, akkor legyen feltűzve!

Az arcát is közelebből szemügyre vette, a legjobbat akarván kihozni belőle. Határozott nő volt, amióta három nappal a tizenhatodik születésnapja után kiderült, hogy mostantól egyedül kell szembenéznie a világgal. Nem segítette, de nem is korlátozta család. Hozzászokott, hogy sminkkel hangsúlyozza természetes adottságait, szép bőrét, szabályos vonásait és nagy, kifejező kék szemét. Átsiklott viszont a baljós jelek fölött: szája szépen ívelt volt, de egy picit túl kemény. Egy olyan nő szája, akinek túl sok és túl nehéz harcot kellett megvívnia túl

fiatalon. Ha nincs szerencséje, könnyen válhat akár makacssá vagy hajthatatlanná, és ezáltal elveszítheti azt, amire a legjobban vágyik.

Ebben a pillanatban azonban még alig volt érzékelhető ez a figyelmeztetés. Abban a városban van, amelyet már oly nagyon szeretett volna látni, boldog izgalom tölti el, szája nevetésre kész, ő pedig mindarra, amit az este még tartogathat számára.

Öt perccel az óra letelte előtt kopogtak az ajtón. Amikor kinyitotta, senki sem állt ott, csak egy tökéletes, vörös rózsaszál hevert a lábánál. A második kopogtatás előtt sikerült beletűznie a hajába.

Most már valóban a férfi állt előtte, és szeme rögtön megakadt a rózsán.

– Köszönöm – mondta egyszerűen.

A lány nem kérdezte, hová mennek. Mit számított az? A földszinten a férfi kézen fogta, és kivezette a napfényre. Sonia úgy érezte, még sosem látta ezelőtt a napot. Átmentek a téren, be egy közbe, amely olyan keskeny volt, hogy nem is érte a napsugár, aztán befordultak néhány sarkon, és átsiettek egypár tökéletesen egyforma utcácskán.

– Hogyan találsz oda ezeken a kis utcákon, ahová akarsz? – kérdezte Sonia csodálkozva.

– Egész életemben ezeket a callekat jártam.

– Calle – ízlelgette a lány a szót.

– A calle közt jelent. Apró utcácskák ezek, ahol az ember sétálhat vagy beszélgethet a szomszédaival anélkül, hogy kilépne a házából.

A férfi ellágyult hangja hallatán Sonia megkérdezte: – Nagyon szereted őket, igaz?

– Minden egyes téglát és követ.

Amikor kiléptek az utolsó közből, Soniának földbe gyökerezett a lába, ahogy megpillantotta a Canal Grandé vizén csillogó napsugarakat. Francesco még szorosabban fogta a kezét, és odahúzta a vízparti kávézó egyik árnyékos asztalához. Míg a férfi rendelt, Sonia bámulta a csatorna nyüzsgését. Mintha Velence minden csónakja itt szelte volna a vizet. Fölöttük széles híd ívelt át, kétoldalt házakkal.

– Ez a Rialto – mondta Francesco. – Emlékszel Shylockra Shakespeare Velencei kalmárjából?

– Azt kérdezte: Mi újság a Rialtón?

– Igen, mert akkoriban ez fontos kereskedelmi központ volt, ahol az összes pénzügylet köttetett. Most leginkább ajándéktárgyakat, csecsebecséket árulnak a boltjaiban, és van rajta egy nagy zöldségpiac is.

– Ez a rengeteg csónak! – kiáltott fel Sonia. – Gondolák, motorcsónakok egymás hegyén-hátán. Az ember azt gondolná, mindjárt összeütköznek. Mi az a fehér tetős hosszú csónak?

– Az a vaporetto, amolyan buszféle. A Canal Grandén közlekedik.

A férfi elhallgatott, a lány pedig elbűvölten figyelte a nyüzsgő életet, az eleven színeket. Annyi mindent szeretett volna még megkérdezni, de majd később. Most megelégedett azzal, hogy itt van, és érzi, ahogy betölti lelkét a szépség, a környezet varázsának bűvölete, de lassan egy másfajta, ősbibb bűvölet is. Oldalt pillantott a férfira, de enélkül is tudta, hogy az mosolyogva, élvezettel figyel.

– Ha megittad a kávédat, mehetnénk tovább – mondta Francesco végül. Ahogy felálltak, újra kézen fogta, és átvezette a Rialtón. Tényleg ott volt a piac, de már éppen zárni készült. A férfi megállt az egyik standnál, elvett két őszibarackot, és az egyiket átnyújtotta Soniának. A kövérkés zöldséges mosolya akkor sem halványult el, mikor Francesco megjegyezte: – Most sem jobbak az őszibarackjaid. De megteszem neked azt a szívességet, hogy megszabadítlak egy-kettőtől.

Aztán továbblépett.

– Hé! – sietett utána Sonia. – Nem kellett volna fizetned a barackért?

– Fizetni? A saját unokatestvéremnek?

– Az az ember az unokatestvéred volt?

– Igen, Giovanni. Amikor csak megharagszik rá a felesége, eljön hozzám, és adok neki ingyen egy szép üveget, hogy kiengesztelje.

– Gyakran megharagszik rá? Francesco elgondolkodott.

– Giovanni a maga módján jó férj, de minden nőt megnéz. Lassan elfogy az üvegem, és évek óta nem fizetek a gyümölcsért.

A lány kuncogott. Olyan bolond dolog volt ez! Úgy érezte magát, mintha egy másik bolygóra csöppent volna, ahol mások a szabályok, és ahol maga mögött hagyhatja korábbi feszült, óvatos énjét.

Később visszagondolva annyi érdekes dologra emlékezett abból az estéből! Volt, hogy az emlékek összerosódtak, de volt, hogy minden részlet elkülönült. Mintha egész Velence egymásba kapcsolódó, egyforma kis utcákból állt volna. Csak a Ristorante Giminola, ahová a férfi vacsorázni vitte, emelkedett ki mindig a többi emlék közül.

Barátságos kis hely volt. A tulajdonos hangos kiáltással üdvözölte Francescót, majd egy ablak melletti asztalhoz vezette őket. Sonia remekül szórakozott az étlapon. Három nyelven nyomtatták, és az angol fordítás meglehetősen döcögött.

– Mi a csuda lehet a kirántott tojás? – kérdezte nevetve.

– Biztosan rántotta, de nem mernék fogadni.

– És a zódbab?

– Azt is biztosan ugyanaz követte el. Akárcsak a sütt kumpit. Végül bort és prosciutto sonkát rendeltek.

– Mesélj magadról! – kérte Soniát Francesco. – Mindent tudni szeretnék rólad. Soniából előtört a huncutság.

– Hiszen már mindent láttál.

– Könyörgök, ne emlékeztess erre!

– Olyan kellemetlen emlék? – ugratta a lány. Francesco beszédes pillantást vetett rá.

– Tényleg azt akarod, hogy válaszoljak? Nos, majd fogok. Később. Majd ha magunkban leszünk.

Sonia úgy érezte, mintha egy száguldó vonatba kapaszkodna. Két órával korábban még csak nem is ismerték egymást, most pedig már robognak egy szenvedélyes kapcsolat felé.

Márpedig a szenvedély már akkor jelen volt kettejük között, amikor a férfi meglátta a lányt meztelenül, az pedig meglátta Francesco szemében a döbbszerű elragadtatást. Semmi más nem számított.

– Nos, tudni akartál rólam bizonyos dolgokat – mondta a lány kissé bizonytalan hangon. – Angol vagyok, és egy ajándékboltláncnak dolgozom. Ajándéktárgyakat, finom üveget és porcelánt árulunk. A bolthálózatot épp most vette meg valaki, aki terjeszkedni akar, és elhatározta, hogy próbát tesz a velencei üveggel. Ezen a héten cseréltünk gazdát, ezért szervezték meg az utamat csak az utolsó pillanatban. Ez az első nagyobb megbízatásom, és mindent megteszek, hogy sikerrel tudjam teljesíteni. Ezenkívül először vagyok Velencében.

– Rossz irányból kezdted a történetet – mondta Francesco elkomolyodva. –Csak az számít, hogy először vagy Velencében.

– Nos, te velencei vagy...

– Igen, velencei vagyok, és tudom, hogy ez a város a világ egyik csodája. Most, hogy láttad, veled marad örökre.

A férfi komoly arca láttán Sonia rájött, hogy olyasmiről beszél, ami nagyon fontos a számára. Remélte, hogy folytatja, amit elkezdett, de Francesco elmosolyodott.

– Mondj még valamit! Például a csaláodról.

– Nincs családom. A szüleim meghaltak. Művészettörténetet tanultam az esti egyetemen, és az üveg lett a szakterületem. Boltot akarok nyitni, ahol a világ legszebb üvegeit árulom majd.

A férfi viccesen felvonta a szemöldökét.

– Hiszen csakis a velencei üveg számít! Minek vesződnél mással?

– Hát..., más országok is gyártanak jó üveget.

– Egyik sem jó a velenceihez képest – szögezte le Francesco. Lehetetlen volt eldönteni, hogy komolyan gondolja-e, de a huncut csillogás még mindig ott volt a szemében, és Sonia jobbnak látta, ha kis fenntartással fogad mindent, amit ez az elbűvölő ember mond.

– Azt hiszem, nyitott akarok maradni – felelte, nem engedve magát egykönnyen meggyőzni.

– Ez természetes – értett egyet készségesen a másik. – Aztán úgylis észre fogod venni, hogy a velencei üveg a legjobb.

– Ha te mondd. De most mesélj magadról!

– Francesco Bartininak hívnak. Szüleim Tomaso és Giovanna Bartini...

– És te az egyetlen gyermekük – folytatta a lány hevesen.

– Igen, az egyetlen gyermekük vagyok, kivéve Ruggiero, Martino és Giuseppe fivéremet.

– Ezt csak kitaláltad – nevetett a lány.

– Nem, ez igaz. Miért gondoltad, hogy szüleim egyetlen gyermeke vagyok?

– Annyira magabiztos vagy, mintha...

– Mintha el lennék kényeztetve? Lehet, hogy igazad van. Ugyan nem vagyok egy szem gyerek, de a legkisebb, és ez majdnem ugyanaz.

– Elkényeztettek? – kérdezte Sonia nevetve.

– Veszettül. Ezért vágtam neki a világnak az első adandó alkalommal, hogy önálló nevet szerezzek. Kölcsönt vettem fel egy banktól, és megvettem egy használaton kívüli üvegyárat Muranóban.

– Muranóban?

– Az egyik szigetet hívják így a lagúna túloldalán. Mindegyiknek megvan a maga nevezetessége. Torcello a halászatáról híres, Burano a csipkéről, Murano pedig az üvegyártásáról. A gyár már kiesett a termelésből, de megmondtam a bankigazgatónak, hogy én képes leszek életet lehelni bele. Nem hitte el, hiszen csak huszonkét éves voltam, de addig beszéltem neki, amíg begurult, és csak azért mondott igent, hogy elhallgassak.

– Ezt nem hiszem el – nevetett a lány, de azért elhitte.

Aztán a férfi kedves kérdezősködésére olyasmiket mesélt el magáról, amiket még azelőtt senkinek. Az a tény, hogy a szülei meghaltak, nem árult el semmit abból a fájdalomról, amelyet akkor érzett, mikor apja otthagya a feleségét és ötéves kislányát. Attól a perctől kezdve egyedül volt, mert anyja összeroppant, és soha többé nem volt önmaga. Úgy küszködte végig a következő öt évet, hogy néha képes volt gondoskodni a kislányáról, néha pedig az gondoskodott róla.

Sonia még abban sem volt biztos, hogy tényleg meghalt az apja. Csak azt tudta, hogy majdnem húsz éve nem hallott felőle. Anyja tizenkét éves korában halt meg. Egy szociális hálózat vette a gondjaiba, ahol többé-kevésbé jól bántak vele.

– Mindenkit sajnálok, aki nevelőszülőként magához vett – mondta szomorúan. – Hozzászoktam, hogy egyedül látom el magam és az anyámat is, így aztán meglehetősen önfejű voltam. Három otthonom is volt, és mindenütt örültek, mikor elmentem.

– Biztos vagyok benne, hogy ez nem így van.

Pedig így volt, de Sonia nem akarta részletezni kusza életét. Erős vágy fejlődött ki benne a függetlenség iránt, és ezt nem tudta leküzdeni, így aztán tizenhat évesen már egyedül kellett boldogulnia a világban. Csak kitűnő iskoláztatása segítette. Úgy tűnt, hogy ez elegendő is. Szép volt, és tehetséges, könnyen kiváltotta mindenki csodálatát. A barátok jöttek-mentek, de ezt a munkája terhére róttá. Akkor még nem értette meg, hogy más oka is lehet. De ezen a varázslatos estén, amikor a szíve úgy ellágyult, mint még soha, könnyen megfeledkezett róla, hogy eddig általában hét lakat alatt tartotta.

Csak beszélt és beszélt, élvezte a szabadság újfajta, kábító érzését. Hirtelen felnézett, és látta, hogy a férfi őt figyeli. Elakadt a szava, ahogy a tekintetük egymásba fonódott.

Aztán csak vitatkozott önmagával, és próbált magyarázatokat keresni, hogy az igazságot elfedje a szavakkal. De belül tudta, hogy nincs visszaút.

Sötét volt már, amikor kiléptek az étteremből, és Francesco olyat tett, amit egyetlen más férfi sem tett volna a helyében: a világ legtermészetesebb módján, szinte öntudatlanul elvitte a lányt egy kis templomba az egyik mellékutcában.

– Gyere, ismerd meg a barátomat! – mondta egyszerűen, és Sonia körülnézett a papot keresve. Ehelyett a férfi egy kis fülkéhez vezette az oltár mellett. A gyermekét tartó Madonna szobra alatt gyertyák égtek.

– Amikor kislány voltam, azért kezdtem ide járni, mert annyira szerettem a Madonnát – vallotta a férfi. – Ő annyira más, mint a többi.

Sonia rögtön észrevette, mit értett ezen. Ennek az alaknak az arcán nyoma sem volt a más Madonnákra jellemző elvontságnak, távolságtartásnak. Kövérkés, vidám nő volt, mint egy erőtől duzzadó kis háziasszony. Kuncogó kisbabája karját nyújtotta a külvilág felé.

– Úgy éreztem, ő az én különleges barátom, és beszélgetni tudok vele – folytatta Francesco. – Meghallgatta a bajaimat, és sohasem szidott meg. Még akkor sem, amikor rossz voltam.

– Sokszor rosszalkodtál?

– Ó, igen, sokat túlórázottem miattam.

Francesco meggyújtott egy gyertyát, és a többi közé helyezte. Rámosolygott a két alakra, és szentelenül rájuk kacsintott, ahogy elléptek az oltártól.

– Rákacsintottál a Madonnára? – kérdezte Sonia meglepetten.

– Nem haragszik érte. Tudja, hogy csak én vagyok az – válaszolt a férfi. Hirtelen megfogta a lány kezét.

– Eddig még senkinek sem beszéltem erről. Mit gondolsz, bolond vagyok?

– Nem, inkább aranyos – válaszolta Sonia lágyan.

Később Sonia már nem is emlékezett rá, hogy hova mentek ezután. A turisták által látogatott városközponttól távol Velence a kis mellékutakban élte az életét. Csak azt tudta felidézni, ahogy a lépteik visszhangzottak a köveken, és hogy a keskeny, sötét közöket megvilágító lámpák olyan távol voltak egymástól, hogy fénycsóvájuk között mindenhol maradt egy sötét szakasz a szerelmeseknek.

Az egyik ilyen sötét helyen a férfi átölelte Soniát, és szája rátalált az ajkára. A csúcspontja volt ez annak, ami délután elkezdődött, és a lány örült neki.

Korábban sohasem találta ilyen könnyen egy férfi karjában magát az első randevún, de itt felgyorsult az idő, és meg kellett ragadni, mielőtt kifolyik a keze közül. Ráadásul ez a férfi most Francesco volt, aki annyira más, mint a többi. Ajka izgatóbb és meggyőzőbb mindenkiénél, csókjától Sonia azt kívánta, bárcsak még szorosabban ölelné.

Amikor Francesco felemelte a fejét, hogy lássa a lány arcát a félhomályban, volt valami a tekintetében, amitől Sonia szíve még hevesebben kezdett dobogni. A férfi remegett, és Sonia azt várta, hogy még erősebben fogja magához szorítani. Ehelyett nyugalmat erőltetett magára, és megszólalt: – Tovább... tovább kellene mennünk.

Tovább sétáltak, és a Canal Grandé partján találták magukat, egy rövid lépcsősor tetején, amely a vízig vezetett. A lány lement rajta, Francesco pedig utána, elszántan, hogy újra megcsókolja, mert addigra elpárolgott az erényes határozottsága. Ahogy ott álltak egymást átölelve, jött egy nagy csónak és hullámok csaptak fel a partra, egészen a lány cipőjéig. Egy vagyombba került az a cipő, de ezen a varázslatos éjszakán az egész hirtelen rettenetesen mulatságosnak hatott. Francesco rémült bocsánatkérését figyelmen kívül hagyva, Sonia nekidőlt a férfinak, és rázkódott a nevetéstől.

– Akkor szerettem beléd – mondta Francesco később, a nászútjukon.

– Addig nem is? – bolondozott vele a lány. – Hát amikor először megláttál?

– Akkor még nem. Amikor megláttalak meztelenül és olyan gyönyörűen, akkor csak azt határoztam el, hogy elcsábítalak. De amikor megláttad a humoros oldalát annak, hogy eláztál, akkor már a tied lett a szívem is. Akkor döntöttem el, hogy feleségül veszek.

– Valóban? Te döntötted el?

– Aha. Neked nem volt az ügybe beleszólásod. Na, gyere ide!

Sonia nevetve a karjába omlott. Akkor aranyos tréfának tűnt, hogy Francesco mindig megkapja, amit akar. Mit számított ez? Ő ugyanazt akarta, amit a férje, és ez nyilvánvalóan így is marad, gondolta. Ez elvégre magától értetődő.

3. FEJEZET

Másnap elkezdődött a vásár. Reggeli után Sonia a Cornucopia nagy báltermébe ment, ahol az utolsó simításokat végezték a standokon, és nyomban észrevette a mobiltelefonon beszélő Francescót. Integedett a lánynak, hogy menjen oda, és ő már indult is felé mosolyogva. Természetesen nem fogja megcsókolni mások szeme láttára, de ragyogó tekintete csak neki szól. Talán mond is valami személyes, meghitt kedvességet.

De a férfi első szavai a következők voltak: – Ha házon kívül leszel, odaadod a kulcsod, hogy lehozhassem, ami kell?

– I-igen. Tessék, itt van – mondta Sonia, mihelyt összeszedte magát.

– Az ég áldjon meg. Jól aludtál?

– Nem nagyon. Éjjel arra ébredtem, hogy rám esett egy doboz.

– Ez borzasztó. Eltört valami?

– Nem, semminek nem esett baja, engem is beleértve. Köszönöm, hogy kérdezted.

A férfi vágott egy fintort, de mielőtt válaszolhatott volna, megszólalt a telefon. A szájáról azt lehetett leolvasni, hogy később, aztán elfordult.

Mit is vártam tőle? – gondolta a lány. A tegnapi szerelmes férfi ma tetőtől talpig üzletember. Őrá csak később tud majd időt szakítani.

A vásárt öt szállodában rendezték, és Sonia lelkiismeretesen végiglátogatta a másik négyet is. Beszélt a kereskedőkkel, jegyzeteket készített a készletekről, rendeléseket adott le. De egész idő alatt csak gépiesen cselekedett. Nem hagyta nyugodni egy kép, a férfi képe. Pajkosán mosolygott rá, és emlékeztette az előző estére. Az ajkán ott bizsergett a férfi csókjának emléke, és a következő este várakozása töltötte be a lelkét.

Hatalmas önuralommal estig halogatta a Cornucopiába való visszatérést. A hatalmas bálteremben még mindig nagy volt a nyüzsgés, mert a vásár kirobbanó sikernek bizonyult. Sonia átvágott a Bartini Finomüveg standjához, és türelmetlenül kereste Francescót. De nem volt ott. Helyette egy szemüveges fiatalember és két komoly fiatal nő merült élénk beszélgetésbe a vásárlókkal. Az egyikük épp végzett, mire Sonia megmutatta a névjegyét, és hűvösen megjegyezte: – Azt reméltem, beszélhetek személyesen Bartini úrral.

– Sajnos mára már elment. Vacsorázni visz néhány ügyfelet.

A válasz hideg zuhanyként érte Soniát. Francesco egyszerűen eltűnt anélkül, hogy megvárta volna! Hirtelen szörnyen ostobának érezte magát. Nyilván csak a szobája kellett neki, és azért dobta be a romantikát, hogy megszerezze. Végül is olasz, a vérében a csábítás.

A holdfény, a gondolák, a varázslat mögött mindössze az húzódott, hogy hirtelen nem tudta hol tárolni a dobozait.

Sietett fel a szobájába, és mindent úgy talált, ahogy gondolta: eltűnt az összes doboz. A férfi elvette, ami kellett neki, és búcsú nélkül eltűnt.

Sonia átlapozta a jegyzeteit. Jó munkát végzett, nem volt értelme tovább maradni. Minél hamarabb elmegy innen, annál jobb. Dühösen csomagolni kezdett, kínos pontossággal

hajtogatva össze a ruháit. Azt a ruhát, amelyet a férfi kedvéért ma este akart felvenni, lehetetlenül kicsire préselte. Miután így kiadta a mérgét, lement a portára.

– Szeretnék kijelentkezni. Hívna nekem, kérem, egy motorcsónakot?

Pár perc múlva már úton volt a vasútállomásra. Eléri a következő vonatot, és elfelejti az egészet, gondolta józanul. Az állomáson azonban kiderült, hogy akadályokba ütközik a terve. Az utolsó vonat öt perccel azelőtt ment el, a következő pedig csak három óra múlva volt várható.

Nagyszerű, igazán nagyszerű! Nem volt mit tenni, mint várni a peronon, és átkozni Francescót. Épp előlről kezdte magában az élvezettel mondogatott szitokáradatot, mikor kétségbeesett kiáltást hallott: – Sonia!

Felnézett, és Francescót látta rohanni végig a peronon mindkét karját lengetve, mint akinek az utolsó reménye is mindjárt szertefoszlik. Egy pillanatig élvezte a látványt, úgy érezte, megérdemli. Aztán felállt, és savanyú arccal várta, hogy a férfi odaérjen.

Francesco lefékezett előtte, és dőlt belőle a szó.

– Hova mégy? Megpróbáltalak elérni, egész nap vártalak, aztán mondták, hogy kijelentkeztél, és én majdnem beleőrültem – hadarta egy szuszra.

– Munkával töltöttem a napot – válaszolt a lány ingerülten. – Bejártam az egész vásárt. Végül odamentem a te standodhoz is, de azt mondták, hogy már elmentél, mert ügyfeleket viszel vacsorázni. Mit keresel itt?

– Azt a szörnyű, érzéketlen nőszemélyt, aki annyira buta, hogy nem ismeri fel, ha egy férfi szerelmes belé. Annyit dolgoztam ma, amennyit csak bírtam, hogy a holnapi napot együtt tudjuk tölteni, és akkor te eltűnsz!

– Én tűnök el? Te tűntél el!

– Hagytam üzenetet a standon, hogy hívjál fel.

– Nem adták át.

– Aztán felmentem a szobádba, és üresen találtam. Azt hittem, elvesztettelek, és rohantam ide... – Megragadta a lány kezét. – De most megtaláltalak és többé nem engedlek el.

Francesco magához húzta, átölelte, és Sonia szorosán hozzábújt, ahogy elborította a megkönnyebbülés és a boldogság. A férfi elszántan megcsókolta, hátha mégsem értett meg mindent, és a lány viszonzta a csókot, nem törődve a rájuk mosolygó járókelőkkel.

– Te megbolondultál – lihegte elfulladva. – Tiszta bolond vagy.

– Tudom, drágám – suttogta a férfi, arcát a lány hajába temetve –, tudom. Felkapta Sonia bőrröndjét.

– Siessünk vissza, hogy át tudj öltözni a vacsorához!

– De te nem...?

– Elviszlek, hogy találkozz az ügyfeleimmel. El akarok dicsekedni veled. Húzta magával a lányt a peronon, le nem vette a derekáról a kezét.

A szállodában azonban volt egy kis bökkenő. Már kiadták a szobát az alatt a rövid idő alatt, amióta a lány kijelentkezett.

– Látod, nem maradhatok itt – mondta Sonia csüggedten.

– Van azért egy hely, ahová mehatsz – válaszolta Francesco szinte félénken. – Van egy szoba a lakásomon, amelyet senki sem használ...

– Nem hiszem, hogy...

– Olyan biztonságban leszel, mint egy templomban. Odaadom a szoba kulcsát, én meg sűrűn fogok hideg vízzel zuhanyozni.

– Ne beszélj bolondokat! – mondta a lány, és alig tudta elfojtani a nevetést.

– Szóval nem akarod, hogy hideg vízzel zuhanyozzak? Hát ez nagyszerű! Akkor...

– Szó sincs róla – szögezte le Sonia határozottan, bár nem minden sajnálkozás nélkül. – Ez igazán nem jó ötlet.

A férfi hirtelen erősen megragadta.

– Ez csodálatos ötlet, mert többé nem engedlek elmenni. De most siessünk, nincs sok időnk!

– Hé, hová megyünk?

– Hiszen mondtam: a lakásomra – jelentette ki Francesco, majd felkapta a lány bőröndjét, és kísért a szállodából.

Egy csatornára néző, második emeleti lakásban lakott. Kis lakás volt: egy konyhából, fürdőszobából, egy nagyszobából és csak egy...

– Hol a másik hálószoba? – kérdezte a lány gyanakodva. A férfi ártatlan arccal állta a tekintetét.

– Nincs másik.

– Azt mondtad, van egy használaton kívüli szobád.

– Nem – jött a gyors válasz és szinte hallani lehetett a fogaskerekek gyors kattogását a férfi fejében. – Azt mondtam, van egy szobám, amelyet jelenleg senki sem használ. És valóban nem is használom, látod, teljesen üres.

– Ez nem az, amiről...

– Én a kanapén fogok aludni. Látod, ilyen egyszerű.

Minden további tiltakozás csak falra hányt borsó lett volna. Most kellene elmenni, gondolta Sonia, mégsem volt képes megtenni. És vacsorázni sem akart a férfi ügyfeleivel. Itt akart maradni és...

– Átöltözöm és mehetünk – mondta végül határozottan. – Odaadnád a hálószoba kulcsát, ahogy ígérted?

A férfi büntudatos arcot vágott.

– Nos, tulajdonképpen...

– Nem is lehet bezárni, igaz? Azonnal tűnj ki innen, hajót akarsz!

– Megyek a hideg zuhany alá – mondta Francesco, és már ott sem volt.

A lány hamiskás mosollyal nézett utána. Nem tehetett róla, nem tudott haragudni rá. Bolond ez az ember, és ravasz. Viszont tele van élettel, és a peronon mondott valamit, amitől táncra perdült a lány szíve: ...annyira buta, hogy nem ismeri fel, ha egy férfi szerelmes belé.

Szóval szerelmes belé. Persze ez is csak egy Francesco trükkjei közül. Most még jobban kell magára vigyáznia, mint valaha.

Amikor fél órával később megpillantotta a férfit, el kellett nyomnia egy csodálkozó hümmögést. Francesco szmokingot viselt fekete csokornyakkendővel, és igézőbb volt, mint ahogy egy férfinak szabadna.

Sonián az a sötétkék selyemruha volt, amely előző nap nem tetszett Francescónak, de láthatólag nem emlékezett rá.

– Gyönyörű vagy – mondta. – Hoztam neked egy ajándékot.

Egy finom ezüstmedált nyújtott át. Olyan tökéletes volt, hogy Soniának a lélegzete is elakadt. Ahogy a férfi a nyakába akasztotta, ujjai lágyan hozzáértek. Aztán ahelyett, hogy ellépett volna, szoroson mellette maradt, kezét a lány vállán nyugtatva. Meleg lélegzete felforrósította Sonia bőrét. Ő is mozdulatlan maradt, és várta, hogy a férfi szorosabban magához húzza.

– Mennünk kellene – mondta végül Francesco nem kis erőfeszítéssel. – Nem késhetünk el.

– Persze – válaszolta a lány, de alig volt tudatában annak, amit mond. Forgott vele a világ.

Motorcsónakkal mentek vissza a Cornucopiához, ahol Francescót már várta a társaság.

– Bocsánat a késésért! – esdekelt a vendégeinek, majd Soniára mosolyogva hozzátette: – Az ő hibájából történt.

Mindenki nevetett. A bemutatkozás után kimentek a vendéglő teraszára, amely a Canal Grandéra nézett. A túlparton egy kivilágított templom állt. Lement a nap, és az elvárásolt Sonia úgy látta, mintha az épület egyenesen lebegne a víz fölött.

Nyolc vendég volt, főleg külföldi megrendelők és néhány szintén üveggel foglalkozó velencei. Sonia ezek egyike mellett ült. A férfi kitűnően beszélt angolul, és hamar élénk beszélgetésbe merültek. Sonia örömmel nyugtázta, hogy sikerül állnia a sarat.

Étkezés után felálltak az asztaltól, és kísérták a mellvéd mellé. Az egyik angol vevő odalépett Soniához.

– Hallottam magát beszélni – mondta nyájasan. – Nagyon érte a dolgát.

– Köszönöm. – A lány jobban szerette volna, ha beszélgetőtársa kissé távolabb áll. A borotvaszesz erős illata szinte letaglózta.

– Én vagyok a fő üvegbeszerzője – mondta a férfi, és megnevezte London legelőkelőbb luxusáruházát. – Épp most adtam le Francescónak a legnagyobb megrendelést, amelyet valaha kapott.

– Biztos vagyok benne, hogy megérdemli.

– Nos, szívesen támogatom a tehetséget. Apropó, az áruházunk szívesen veszi a vérfrissítést. Szólhatnék a maga érdekében pár szót.

– Köszönöm, de szeretem a helyemet.

A férfi eltűnődött, aztán a kivilágított templomra mutatott.

– Nálunk otthon nincs ilyen.

De fogadok, hogy feleséged van otthon, gondolta mérgesen a lány.

– Valóban – válaszolta, és kissé odébb lépett. A férfi követte.

– Mindig magányosnak érzem magam, ha távol vagyok az otthontól. Gondolom, maga is.

Felemelte a kezét, hogy végigsimítsa a lány karját, de csuklóját hirtelen erős kéz fogta le. Francesco barátságos, ámde kérlelhetetlen tekintettel nézett a szemébe.

– Hogy van a bájos feleséged, John?

– Hát... ö... pompásan – forgatta fájó csuklóját a férfi.

– Örülök. Miért nem hívod fel? John megpróbált nevetni.

– Hé, így kell bánni a legjobb vevőddel?

– Üveget árulok, nem a menyasszonyomat. John magasba emelte mindkét karját.

– Ne is mondj többet! Félreértés történt – hebegte, és sietősen eloldalgott. Sonia Francescóra bámult.

– Azt mondtad neki, hogy én...

– Csak szófordulat volt – jött a sietős válasz. – Csak hogy John abbahagyja a vitát.

– De le fogja mondani a rendelést azok után, ahogy bántál vele. Ne felejtse el, hogy ő a legjobb vevőd!

– Valóban az, de vigye az ördög! Ha még egyszer hozzád ér, beledobom a csatornába – kakaskodott Francesco.

– Ez igazán kedves tőled, de nagylány vagyok, és el tudok bánni az ilyen fajankókkal.

– Ne mondd ezt! Inkább azt szeretném hallani, mennyire megörültél, amikor megláttál, ahogy fehér paripámon vágatok a megmentésedre.

– Szó sincs róla – rázta a fejét a lány makacsul.

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, az egyik vendég összegyűjtötte a többieket, és mondott egy kis beszédet, megköszönve Francescónak a vendégszeretetét és hogy lehetővé tette a találkozást bájos menyasszonyával.

Sonia kinyitotta a száját, de aztán nem mondott semmit.

– Sajnálom – mondta Francesco, amint hazafelé gyalogoltak. – Valaki nyilván meghallotta, amit Johnnak mondtam.

– És komolyan vette.

– Á, csak alkalom volt az ivásra. Holnap már senki sem fog emlékezni rá.

Árnyalatnyi nyugtalanság volt a hangjában, de Sonia nem vette észre. A holdat figyelte, ahogy előbújik a háztetők mögül, majd újra eltűnik valamelyik épület mögött.

A küszöbön Francesco átölelte, és hosszan, vágyakozva megcsókolta.

- Nem lenne jobb ezt odabent csinálni? – suttogta a lány a rátelepedő ködön át.
- Nem, mert odabent már nem érhetek hozzád.
- Miért nem?
- Mert úriember vagyok – szögezte le Francesco remegő hangon.

És ettől nem is tágított. A lakása magányában, ahol senki sem láthatta, hogy mi történik és mi nem, bevezette Soniát a hálósobába, jó éjszakát kívánt, és határozottan rácsukta az ajtót. Pár perccel később a lány meghallotta, hogy folyik a zuhanyból a víz, és elmosolyodott, majd öklével csalódottan belecsapott a párnájába.

John másnap elutazott, de előbb lemondta a megrendelést. Francesco megvonta a vállát, átadta a kiállítási stand felügyeletét a kollégáinak, és bejelentette Soniának, hogy elviszi gyárlátogatásra.

– A főnökeidre igen jó benyomást fog tenni, hogy megismerkedtél a valódi velencei üveg készítésével – mondta. – Mi a baj?

– Semmi – nézett körül a lány. – Csak úgy láttam, mintha valaki figyelne minket.

Francesco épp időben nézett fel, hogy lássa a nőt visszahúzódnai az ablak mögé.

– Ne törődj velem! – nyugtatta Soniát, és már mentek is tovább.

– A másik oldalon is figyel minket valaki.

– Tudom, láttam.

– De kik azok?

– Az első Celia néném volt, a második Bettina unokahúgom. Giuseppével pedig már találkoztál. Felejtsd el, lesznek még egypáran.

– Kémkednek utánunk?

– Velencében ezt nem kémkedésnek hívják, hanem a családdal való törődésnek. Az a férfi, aki ott hajol ki az ablakon, a legidősebb bátyám, Ruggiero.

– Úgy érted, hogy ami múlt este történt...

– Azt már egész Velence tudja – ismerte be a férfi. – A kisöcsi végre eljegyezte magát.

– De hát mi nem vagyunk igaziból..., úgy értem, ez csak...

– Itt egy csónak – vetette hirtelen közbe Francesco. – Fussunk!

Kézen fogva siettek a kikötőhelyre, ahová éppen beállt egy vízitaxi. A vezető a nevén szólítva üdvözölte Francescót, és meg sem várva, mit mondanak neki, megkérdezte: – Ugye Muranóba?

Francescót nyilvánvalóan városszerte jól ismerték.

Murano szigete a lagúna túlsó oldalán terült el. Amint a szél a hajával játszott, Sonia úgy érezte, hogy egyenest a napba hajóznak. Körülölelte a fény, amely ott csillogott a vízen és táncolt a távoli hullámokon. Hívogatta valami szép és izgalmas felé, amiről eddig még csak nem is álmodott. Hangosan felnevetett, belenézett Francesco szemébe, és kinyújtotta felé a kezét.

A gyár olyan volt, mint egy hatalmas kemence. Nagy becsben tartott, hagyományos eljárással készítették ott az üveget. A lány megbűvölten figyelte, ahogy egy üvegfúvó megállás nélkül forgatja hosszú pipáját, amelynek a végén egy váza ölt alakot. Nem is vette észre, hogy egy másik férfi gyors vázlatokat készít róla a rajztömbjébe, de hamarosan meglátta a plakettet, amelybe belecsiszolták az arcképét egy tökéletes látogatás tökéletes koronájaként. Érezte vajon már akkor is, hogy mindez túl tökéletes, túl romantikus, valahogy túl sok? Vagy csak ment tovább, mint akit elkápráztatott a varázslat?

Annyira kevés varázslat volt addig az életében! Valóban érzett önvádat azért, hogy megadta magát egy gyenge pillanatban? Valóban megbánta utólag azt a pár napnyi lángoló, észveszejtő boldogságot?

Ebédelni visszatértek Velencébe, és addig kóboroltak az utcákon, amíg találtak egy megfelelő helyet. Soniának mindenütt tapasztalnia kellett, hogy figyelik. Az egyik helyen egy szép, sötét bőrű fiatal nő integetett feléjük, majd gyorsan távozott.

– Ő az egyik sógornóm, Wenda – magyarázta Francesco. – Jamaicai.

– És gyanítom, hogy az a keleti lány is a rokonod, aki onnan, a pult mögül tanulmányoz bennünket – vágott vissza Sonia. Gúnynak szánta a megjegyzést, de Francesco komolyan válaszolt.

– Az Lin Soo. Koreából jött, és Giuseppe bátyám felesége. A lány nevetésben tört ki.

– Van valakinek is velencei felesége a családoból?

– Egy-kettőnek. Tudod, sokat utazunk, így sokan közülünk máshonnan hoznak feleséget. Ha együtt a család, olyanok vagyunk, mint az ENSZ.

Egy kicsi trattoriában ettek, amelynek a tulajdonosa – Sonia számára lassan megszokott módon – a nevéen szólítva üdvözölte Francescót.

– Az az ember érzése, hogy mindenkit ismersz Velencében – mondta a lány csodálkozva.

– Így is van – jött a meglepett válasz. – Hiszen egész életemben itt éltem.

– Én is Londonban éltem egész életemben, mégsem ismerek ott mindenkit.

– Ez azért van, mert London hatalmas város. Velencét városnak hívják, mert a világ egyik legértékesebb kincse, de valójában egy kis falu. Ha ismered az utat, egyik végétől a másikig fél óra alatt bejárhatod, és minden sarkon barátokkal találkozol.

Miközben itták a kávé, megszólalt Francesco mobiltelefonja. A beszélgetés alatt a férfi szinte kizárólag azt ismételte, hogy Si, Poppá... si, Poppá. Amikor letette, kiderült a beszélgetés másik fele.

– Azt az utasítást kaptam, hogy vigyelek haza vacsorára.

– Utasítást kaptál az apádtól?

– Te jó ég, nem! Az anyámtól. Apa csak a közvetítő szerepét töltötte be. A lány jól szórakozott ezen.

– És ha más terveim vannak?

– Nekem voltak más terveim – nyomta meg az első szót Francesco. – De ha a mama szólít, mindannyian pattanunk.

A férfi látta, hogy Sonia félrehajtott fejjel figyel, és úgy érezte, magyarázkodnia kell.

– Jobb, ha pattanunk, ahogy a mama szokta mondani.

– Rendben, de csak azzal a feltétellel, ha gondolán viszel oda.

– Csakhogy a gondola nem közlekedési eszköz – magyarázta a férfi. – Csak a turistákat viszik rajta városnéző körútra.

– Azt akarod mondani, hogy nincs egy gondolás barátod, aki kivételt tudna tenni a kedvéért? – ugratta a lány.

Persze hogy akadt. Marco Francesco iskolatársa volt, és szívesen tett egy kis kitérőt.

– Hogyan tudja hajtani ezt a valamit egyetlen evezővel? – kíváncsiskodott Sonia. – Elméletileg körbe-körbe kéne forognunk.

– A csónak egyik oldala hosszabb, mint a másik – válaszolt Francesco rezenéstelen arccal.

– Ó, de tényleg!

– Becsszóra. Az egyik oldala jobban kidudorodik, és ez kiegyenlíti a mozgását. Olyan, mint minden itt Velencében a lakóit is beleértve: bolondos.

Sonia nevetni kezdett, és Francesco vele nevetett. Aztán a lány feje megpihent a férfi vállán, ahogy a Rio di St. Barnába, a férfi szüleinek otthona felé közeledtek. Marco segített nekik kiszállni, miközben csodálattal nézett végig Sonián. Figyelte, ahogy eltűnnek a szeme elől, majd elővette a mobilját, és világgá kürtölte, hogy megint horogra akadt egy szegény agglegény.

Most már nem jártak a gondolák, csak a vaporettók szelték berregve a Canal Grandé vizét. Már alig volt idő karácsonyig, és a készülődés teljes gőzzel folyt még az utolsó pillanatban is, de az utcák érdekes módon békések, csendesek voltak. Sehol egy jármű, csak az emberek jöttek-mentek mosolyogva, itt-ott megálltak egy kicsit beszélgetni vagy betértek valahová megpihenni vásárlás közben.

Az egyik sarkon volt egy kis eszpresszó, ablakából halvány fény vetődött a sötét utcára. Bentről vidám hangok szűrődtek ki.

– Rendszerint leülök itt előbb egy kávéra – mondta Francesco.

– Az jó lesz – válaszolta az asszony, és örült, hogy halogathatja egy kissé az elkerülhetetlen találkozást.

Épp szállingózni kezdett a hó, amikor beléptek a kis helyiségbe. Sonia keresett egy asztalt, míg Francesco gondoskodott a kávéról. Az olasz presszó más, mint az amerikai bár vagy az angol pub. A bor és a sör mellett kávé, fagyalaltot és süteményt is tartanak, így az egész család együtt lehet, és jól érezheti ott magát.

Ez itt most tele volt, minden kis asztal körül sokan szorongtak, és hangos Buon natale vagy Bon nadal kiáltások közepette ittak egymás egészségére.

– Milyen boldognak látszanak – mormogta Sonia szomorúan.

Az egyik sarokasztalnál hangosan felnevettek, és Sonia Lin Soot ismerte fel, ahogy odanézett. Vele volt két gyermeke a körülbelül tízből. Arcuk az olasz és a keleti vonások szép keverékét tükrözte, sötét szemük izgatottan csillogott. Tekintetük felragyogott, ahogy meglátták az asszonyt, odaszaladtak hozzá, és átölelték.

– Sonia néni, Sonia néni!

Aztán Soo is odalépett, hogy átölelje, majd Teresa, Giuseppe felesége.

– Épp Mammát voltunk meglátogatni – mondták szinte egyszerre. – Utána mindig bejövünk ide.

Ez a szükségtelen magyarázkodás mindent elmondott. Sonia savanyú arccal nézett Francescóra, aki ártatlan képpel állta a tekintetét.

– Micsoda véletlen! – mormolta Sonia, de igazából örült, hogy találkozott ezzel a két asszonnyal, akiket tulajdonképpen mindig is kedvelt. Elkezdtek Mammáról és a szédülési rohamáról beszélni – amelyről siettek leszögezni, hogy semmiképp sem szívroham volt.

– Azt gondoltuk, hogy pár nap pihenés után ki is engedik a kórházból – mondta Soo gúnyosan –, de ő csak fekszik, mintha túl fáradt lenne, hogy folytassa az életét.

Szinte döbbenetes tapintattal nem vettek tudomást a terhességéről, és Sonia sejtette, hogy Tomaso figyelmeztette őket előre. Most is működött tehát a családi hírügynökség, és Sonia úgy érezte, akárhová megy, ott várakozik készenlétben egy Bartini. Régen fojtogatónak érezte ezt a figyelmet, de most hálás volt, hogy nem kell magyarázkodnia. Végül is volt valami megnyugtató abban, hogy olyanok veszik körül az embert, akik ismerik és kérdés nélkül elfogadják, ha pedig nincs ott, aggódnak érte.

Sógornői néhány perc múlva távoztak, bár Francesco marasztalta őket.

– Ne tartsd vissza őket! – mondta, amikor már elmentek, és mosolyogva hozzátette: – Szólniuk kell Papának, hogy már majdnem ott vagyunk.

– Én már megtettem, amíg beszélgettél velük – vallotta be a férfi. Sonia egy pillanatra elcsodálkozott, aztán felnevetett.

– Mintha csak a CIA tartaná szemmel az embert!

– De semmi kémkedés! Csak figyelnek rád. Mindannyian boldogok, hogy itt vagy. Csak természetes, hogy a jó hír gyorsan terjed.

Sonia jobbnak látta, ha erre nem válaszol.

– Emlékszem az estére, amikor hazavittél bemutatni az egész családnak. Idegenek voltunk egymásnak, de mindannyian tudták, hogyan nézek ki. Akárhová mentünk Velencében, egy Bartini figyelt minket, és leadta a jelentést a többieknek. Sosem láttam még egy ilyen, hírközlési hálózatot.

– Különösen az apám akart nagyon találkozni veled.

– Ő mindig kedves volt hozzám – emlékezett Sonia mosolyogva.

Ahogy visszaidézte azt az estét, elsőnek az apósa jelent meg előtte. A kis, kopasz ember kerek arca ragyogott az örömtől, ahogy tárt karokkal közeledett felé, és lányaként üdvözölte

Soniát, pedig akkor még nem is mondott igent Francescónak. Valójában még a gondolata sem fordult meg a fejében.

Tomaso mögött állt Giovanna nagy, ellentmondást nem tűrő alakja. Arcán az üdvözlés mosolya sem tudta elnyomni a rá jellemző fölényes magabiztosságot.

Mindannyian jelen voltak, és ez a Bartini család esetében nem volt kis szó. Francesco fivéreinek és azok feleségeinek kívül ott volt még Tomaso és Giovanna rokonsága is. Az este folyamán mindenféle unokaöcsők és unokahúgok kukkantottak még be, hogy egy mosollyal üdvözöljék Soniát, s csak egy pillantást vessenek rá. Egyszer megszámlolta, hogy harmincan zsúfolódtak a kis lakásba.

Tomaso beszélt egy kicsit angolul, de Giovanna nem. Neki Wenda tolmácsolt, amikor Giovanna kérdései géppuskatüze alá vette a lányt. Az adott körülmények között lehetetlenség volt megmagyarázni, hogy ő és Francesco nem igazán jegyesek. Mindössze annyit tehetett, hogy hangsúlyozta, csak két napja ismerik egymást, de ezzel is csak azt érte el, hogy Tomaso ellágyulva idézte fel, hogy ő is első pillantásra szeretett bele Giovannába.

A színes lampionokkal teleaggatott zsebkendőnyi kertben vacsoráztak. Az étel pompás volt, egymást követték a tökéletesen elkészített velencei fogások, mígnem Soniát magával ragadta a hangulat.

Utólag visszagondolva úgy látta, hogy talán ez is volt az összejövetel célja. Giovanna és a többiek végig őt figyelték. Úgy látszott, mindenki kivette a részét a főzésből, nagy volt a sürgés-forgás a kert és a konyha között. Mosolyuk mégis Romána olyan őszinte volt és annyira örültek a társaságának, hogy Sonia lassan felengedett és megfedkezett róla, hogy közszemlére van téve. Amikor indultak haza, mindannyian megcsókolták és mondták, hogy remélik, nemsokára láthatják megint, mire ő is hasonlóképp válaszolt.

Az egész család az ajtóban és az ablakokban csüngött, hogy integethessen utánuk. Sonia az utcáskor visszafordult, és ő is integetett. Az volt az érzése, hogy az egész világ áll az ablakokban és mosolyogva néz utána. Az egyik felső ablakban Giovanna állt egyedül.

4. FEJEZET

Mostanra Sonia már megszokta a velencei hírvivőhálózatot, így nem is volt furcsa, hogy amikor befordultak a sarkon, Marco várta őket a gondolával.

– Visszavisz bennünket a lakásodra? – kérdezte mosolyogva Francescót.

– Igen, de előtte még betérünk egy-két helyre.

Késő éjszaka volt már, és a velenceiek többsége békésen aludt, így a kis csatornák szinte teljesen az övék voltak. Csak néhány gondola volt a vízen, és Sonia először hallotta a gondolasok jódlizásszerű, figyelmeztető kiáltásait, amikor egy beláthatatlan sarokhoz értek. A kiáltásokat messzire vitte a víz a meleg éjszakában, mielőtt elhaltak volna a sötétben. A lány csak hallgatott, elbűvölte a gondolasok hangja, Velence és a szerelem.

– Holnap haza kell mennem – mondta halkán Francesco ölelő karjának melegéből.

– Miért?

– Olyan hosszúra nyújtottam ezt az utat, amilyenre csak tudtam. Hivatalos útnak indult, és nyaralás lett belőle.

A férfi nem válaszolt, láthatóan elmerült a gondolataiban. Tudta, hogy ezzel az együtt töltött időnek vége. Ma éjjel lezárul a csodálatos nyári kaland, amelyre egész életében emlékezni fogok, gondolta a lány.

Mert csak az, egy nyári románc. Őrülség lenne bármi másnak képzelni.

Mostanra már azt gondolta, ismeri Francescót. Egy kedves, gondtalan szívrabló, tele ügyes trükkökkel, aki bármilyen helyzetet a maga javára képes fordítani. De egyben becsületes is, amint azt a tudomására hozta, és erre nagyon kényes. Amikor hazaértek, ugyanaz a szertartás következett, mint előző este: egy ártatlan csók és egy jól bezárt hálószobaajtó.

Tehát minden rajta múlik.

Megvárta, míg minden elcsendesül, aztán kisurrant a hálószobából, be a nappaliba, ahol a férfi a kanapén aludt egy takaró alatt. A lány csak az arcát látta. Álmában ellágyult, ártatlan vonásai éles ellentétben álltak veszedelmes vonzerejével. Sonia térdre ereszkedett mellette, és ajkát a férfi szájára nyomta. Francesco szeme egy pillanat múlva felpattant, és a lány érezte, ahogy karja köréje fonódik. Ez a csók más volt, mint amelyeket a sötét kis utcácskákban váltottak. Céltudatos csók volt, mintha a férfi levonta volna az elkerülhetetlen következtetést. A lány felállt, kézen fogta Francescót, és maga után húzta a hálószobába.

Most, hogy Francesco már tudta, Sonia kívánja őt, levetkőzte minden tartózkodását a rajta lévő ruhadarabokkal együtt. Aztán a lányról csúsztatta le áhítattal a hálóinget. Első óvatos csókjai a nyakát és a mellét borították szinte bemutatkozásképpen, majd mikor érezte, hogy a lány teste lángba borul, egyre hevesebben csókolta, becézte. Sonia félretette megszokott óvatosságát: hadd jöjjön a szerelem, még ha múlandó is.

A szerelemnek mindig ilyennek kellene lennie: érzelmek és érzések viharának. Talán sosem talál rá újból, ezért a mai éjszaka emlékét fogja őrizni a szívében, amíg él. Emlékezni fog a férfi érintésére, mintha ő lenne az első és egyetlen nő a világon, a fülébe suttogott szenvedélyes szavakra, melyeknek csak az érzelmi töltése jutott el a tudatáig.

A forró, nyári éjszakában nyitott ablaknál szerették egymást. A lágyan áramló víz hangja elringatta a lányt. A holdfény mintákat rajzolt a ráboruló férfi testre, de Sonia nem annyira látta, mint érezte szerelmesét, a gyönyört, amelyet tőle kapott. Nem is ügyes mozdulatai érintették meg annyira, mint az, hogy szinte tisztelettel bánt vele. Mintha félne, hogy bármely pillanatban eltűnhet a kan. közül.

Később, mikor már szorosan összeölelkezve egymás mellett feküdtek, a férfi halkán mormolt valamit a lány fülébe, amit az nem értett.

– Mi volt ez?

– Te voja ben. Te voja ben.

– Ez mit jelent? – súgta a lány, ajkával Francesco bőrét súrolva.

– Így mondják a velenceiek, hogy szeretlek.

Csend lett. A férfi azt várta, hogy Sonia is ezt fogja mondani neki. De elment az esze? Hiszen alig ismeri. Ebben a percben kellene elmenekülnie, vissz sza a régi, biztonságos életébe!

– Te voja ben – suttogta mégis.

Nem akarta ezt mondani, és mihelyt kimondta, tudta, hogy vissza kellé szívnia. De nem volt képes rá. Most már tudta, milyen a tökéletes szerelem, e nem akarta tönkretenni a megbánással.

– Te voja ben – formálta újra a szavakat, aztán boldogan elaludt.

Arra ébredt, hogy Francesco a konyhában sürgölődik. Egy percig csendben feküdt, és hallgatta a férfi neszezését, mosolyogva emlékezett vissza az éjszakai. De fájdalmasan emlékeznie kellett arra is, hogy ez volt minden.

– Mindjárt becsomagolok – mondta reggeli közben.

– Jó – válaszolta a férfi készségesen.

Túlságosan is készségesen, gondolta a lány elszomorodva. A múlt éjszaka után talán lehetne más mondanivalója is.

– Elég, ha a délutáni vonattal mégis – jegyezte meg Francesco. – Délelőtt még riálhatunk egyet.

Elvitte egy olyan helyre, ahol az egyik oldalon paloták emelkedtek ki a vízből, a másikon pedig a lagúna vize csillogott. Elértek egy kis parkhoz, amelyet Garibaldi-kertnek hívtak. A közepén haladt egy széles fasor, a fák között körül-belül tíz méterenként pedig kőpadok sorakoztak. A férfi odavezette Soniát az egyik padhoz, és csendben ültek egymás mellett. Telt az idő, de Francesco még mindig nem szólalt meg. Végül azt mondta: – Sajnálom, hogy Mamma annyira rád telepedett tegnap.

– Te vagy az oka, mert azt mondtad neki, hogy össze fogunk házasodni.

– Nem pontosan ezt mondtam neki – tiltakozott a férfi. – Csak...

– Csak mindenki másnak ezt mondtad.

– Az igaz. Mamma pedig örömmel lecsapott a hírre, mert pontosan ez az, amit annyira szeretne hallani. Most aztán erre vágyik leginkább.

– Biztosan ki tudod magad magyarázni valahogy, ha már elmentem. Francesco ijedten felkiáltott: – De kedvesem, én mindig azt teszem, amit a Mamma szeretne. Beletelt egy kis időbe, hogy Sonia felfogja a szavak értelmét.

– Mi... mit akarsz ezzel mondani? A férfi szánalmas arcot vágott.

– Ha nem veszek el, fel fog pofozni. Ugye, ezt nem akarod?

– 0, te! – Sonia nevetve arcon akarta legyinteni, de Francesco megfogta a karját.

– Ha fel akarsz pofozni, előbb hozzám kell jönnöd feleségül. A verekedés a családtagok előjoga.

Sonia épp azon a ponton volt, hogy a férfi karjába veti magát, de hirtelen megjött a józan esze. Általában a józan ész uralta a tetteit, de az utóbbi napokban annyira a háttérbe szorult, hogy most viharos gyorsasággal tört elő.

– Azt nem lehet – szögezte le sietve. – Bolondság lenne még csak gondolni is házasságra. Hiszen semmit sem tudunk egymásról.

Azt viszont tudjuk, hogy szeretjük egymást.

– Te nem ismeresz engem. Nem olyan vagyok, amilyennek az utóbbi napokban láttál, nem vagyok az a nevetős, gondtalan lány. Én valójában sosem engedem el a gyeplőt, nem hagyom, hogy a dolgok csak úgy megtörténjenek velem. Mindig mindent megtervezek, kézben akarom tartani a dolgaimat. Így nagyobb biztonságban érzem magam. Itt és veled teljesen más voltam.

– De hát ez jó...

– Azért vagyok más, mert szabadságon vagyok – kiáltotta a lány. – De amikor újra önmagam leszek, egy másik embert fogsz látni. Olyasvalakit, aki talán nem is fog neked még tetszeni sem.

Miért is hallgatott akkor rá Francesco, ó, miért? Hiszen igaz volt minden szava, mintha hirtelen nagyon tisztán látna és sejtené a jövőt.

De ahelyett, hogy értelmesen fontolóra vette volna, amit hallott, a férfi lágyan csak annyit mondott: – Azt akarod mondani, hogy nem szeretsz?

– Nem, nem! Én szeretlek, csak...

– Akkor a többi majd elrendeződik.

Soniának nem volt szíve tovább tiltakozni. Túlságosan kellett neki ez a férfi, és ezen a csodás helyen nem volt nehéz elhinnie, hogy minden gondra van megoldás.

– Te voja ben – ismételte Francesco –, szeretlek. A lány érdeklődve vonta fel a szemöldökét.

– Melyik szó jelenti azt, hogy szeretni?

– Egyik sem. Szó szerint ez annyit tesz: jót akarok neked. Szorosan magához ölelte a lányt.

– Jót akarok neked, Sonia – mondta halkán, aztán pedig a fejét felemelve diadalmasan kiáltotta az égre: – Te voja ben, szeretlek!

A lány felnevetett az örömtől. Francesco vele nevetett, körülölelte őket a nevetés, a boldogság.

– Mondj igent! – kiáltotta a férfi. – Mondd ki gyorsan, mielőtt meggondolod magad! Mondd ki, mondd ki!

– Igen! – nevetett Sonia, – igen, IGEN!!

– Gyere! – fogta kézen Francesco, és futni kezdett.

– Hova megyünk? – lihegett a lány, miközben megpróbált vele lépést tartani.

– Elmondjuk a családnak. Annyira fognak örülni!

– De...

– Siess, órákba fog telni, míg mindegyiküket végiglátogatjuk.

És így is történt, gondolt vissza később Sonia. Még ebben a pillanatban is a családjára gondolt először.

Mégis ez volt Sonia életének legboldogabb napja.

És most itt sétáltak alig két évvel később egymás mellett, hogy meglátogassák Francesco anyját a kórházban, és távolabb érezték maguktól a másikat, mint valaha. A hideg, nem az Angliában ismerős frissítő, hanem az itteni nyirkos, nyomasztó hideg mintha nemcsak a környezetet, hanem Sonia szívét is átjárta volna.

– Ez lehet télen a világ legboldogtalanabb városa – mondta reszketve.

– Egyik város sem a legjobb arcát mutatja télen.

– De máshol nincsen ennyi víz. Itt teljesen körülvesz, és nyirkos lesz tőle minden. Sosem szerettem Velencét télen.

– Igen, sosem lettél igazi velencei – értett egyet a férfi. – Mi ilyenkor szeretjük a legjobban a városunkat, mert amikor a turisták elmennek, van időnk egymásra. De neked sosem volt időd ránk.

– Sosem volt választásom. Olyan volt, mintha együtt élne az egész család. Mind az ötvenen. Vagy talán van az hatvan is? Még azt is a mamád határozta meg, hogy hol lakjunk.

– A legénylakásom túl kicsi volt kettőnknek. És neked is tetszett az új, amíg rá nem jöttél, hogy ő választotta.

– Ráadásul csak kétutcányira volt tőle.

– Velence kis hely. Semmi sem lehet néhány utcányinál távolabb valamitől – jegyezte meg a férfi komoran. – Most elég távol vagy innen, igaz?

Még pár perc, és odaértek a San Domenico kórházhoz. Kis kórház volt, de nagyon jól felszerelt. A fehér folyosók kellemes nyugalmat árasztottak, különösen most, hogy ide is

felaggatták a karácsonyi díszeket. Giovanna kórterméhez a szülészet mellett vezetett az út. Amint közeledtek az ajtóhoz, kilépett rajta egy kövérkés kis apáca hóna alatt egy köteg irattartóval. Felderült az arca, amint meglátta Sonia domborodó hasát.

– Nahát! Tudtam, hogy én fogok nyerni! – lelkesedett. – Lucia anya vagyok, én vezetem a szülőszobát. Épp jókor jöttek.

– Jókor? Miért? – csodálkozott Sonia.

– Természetesen azért, hogy legyen egy karácsonyi babánk. Fogadtam Antonio doktorral, hogy lesz karácsonyi baba.

– Fogadott? – ismételte Sonia, és nem tudta levenni a szemét a kis apáca öltözetéről.

Lucia anya kuncogva nyugtázta, amit Sonia nem tudott kimondani.

– Fogadtam vele három tábla csokoládéban, hogy lesz karácsonyi babánk, de ő egyre hajtogatta, hogy senki sincs karácsonyra kiírva. Biztosan megfeledezett magáról.

– Nem, én nem vagyok az ő betege – mondta Sonia sietve, – Csak látogatóba jöttem Angliából.

– Ó! – a kis apáca arca szinte mulatságosan elkomorult a csalódástól.

– Különben is csak nyolc hónapos múltam.

– Többnek gondolnám – válaszolt Lucia anya Sonia pocakját méregetve. – Lehet, hogy mégis nyerek. Gyűjtök egy gyertyát a Madonnának odalent, ő gyakran megoldja a gondokat.

Sonia már megszokta, hogy az olaszok inkább barátságos nagynéninek, mintsem vallási jelképnek tekintik a Madonnát, mégis meglepte ez a gyakorlatias gondolkodás. Lucia anya vetett még egy elgondolkodó pillantást a hasára, aztán elviharzott.

Giovanna egy második emeleti szobában feküdt mozdulatlanul. Egyik keze Tomaso tenyerében pihent, aki mellette ült, és mereven figyelte az arcát. Néha finoman megveregette felesége kézfejét és várta, hogy mit csinál. De úgy tűnt, Giovanna nincs tudatában a külvilágnak, inkább befelé figyel kifejezéstelen szemmel. Sonia úgy gondolta, sohasem látott még szomorúbb arcot, mint Tomasóé, amint próbálja feleségét visszaszólítani magához abból a másik világból, mielőtt talán örökre belemerül.

Tomaso felnézett, halványan elmosolyodott és odament hozzájuk.

– Haragudnom kéne rád mondta az asszony Tomasónak. – Azt állítottad, elmondtad Francescónak, hogy babát várok.

Tomaso amolyan velencei módon vállat vont.

– Néha jó megmondani az igazat, de néha nem – válaszolta bölcsen. Annyira fog örülni, hogy eljöttél! – folytatta, mielőtt Sonia megszólalhatott volna. A többiek már mind voltak bent, de ő csak téged akar látni.

Sonia odament az ágyhoz, és megdöbbsent, milyen törekeny lett az anyósa. Mindig nagydarab nő volt, magas és széles vállú. Olyan benyomást keltett, mint aki megbirkózik mindennel a világon. Most azonban mintha összement volna. Kinyitotta a szemét, és Soniára nézett.

– Hát eljöttél! – suttogta meglepetve.

– Persze hogy eljöttem – válaszolta Sonia, és nem igazán tudta, mit is mondjon.

– Azt gondoltam... elutasítod a kérésemet – mondta Giovanna tört angolsággal.

– Nem. Jöttem, mihelyt megtudtam, hogy látni akarsz.

Ez nem volt szó szerint így, de Tomasónak igaza van. Néha nem fontos elmondani a teljes igazságot.

– Kár, hogy te mentél el. Bárcsak inkább én mennék! – mondta Giovanna halkán, nehezen formálva a szavakat. – Én ártottam neked..., de nem szándékosan...

– Nem temiattad történt, hanem miattam. A házasságunk kezdettől nem volt jó. Francesco majd talál magának valakit, aki jobban illik hozzá.

– Jobban, mint a feleség, akit szeret? – kérdezte Giovanna. – Jobban, mint a gyermeke anyja?

Eddig mintha nem vette volna észre Sonia terhességét, de most nyilvánvalóvá vált, hogy látta.

– Te nem tudod... – suttogta Giovanna.

– Mit nem tudok?

– Hogy egy kisbaba mindent megváltoztat. Utána már semmi sem ugyanolyan, a szerelem sem ugyanolyan. De te nem szereted őt, igaz?

– Nem... talán..., nem tudom.

– Az én hibám – mondta Giovanna kimerült sóhajjal. – Megpróbáltam..., de nem sikerült. Túl késő.

– Nem értelek.

– Hogyan is érhetnél? Régen, nagyon régen történt – sóhajtotta. – Most már nem számít.

– De számít – mondta Sonia, mert felkeltette az érdeklődését az anyósa viselkedése.

Valamit nyilvánvalóan mondani akart neki, de ő nem értette. Soha nem értették meg egymást.

– Mégis próbáld elmondani!

Giovanna hirtelen megszorította Sonia kezét és kibuktak belőle a szavak.

– Te nem szeretted engem.

– De igen, szerettelek – füllentette Sonia –, azaz szerettelek volna, ha...

– Nem – Giovanna arcán látszott az erőlködés. – Nem így...

De ez már túl sok volt neki. Szorítása ellazult, és visszahanyatlott a párnájára. A szeme lecsukódott.

– Annyira sajnálom! – mondta Sonia Tomasónak és Francescónak. – Azt hiszem, nagyon elfárasztottam.

– Megtetted, ami csak tőled tellett – válaszolt Tomaso. – A lényeg, hogy eljöttél.

Sonia szíve megtelt sajnálattal az idős asszony iránt. Lehajolt, hogy megcsókolja, és közben meghallotta, amit suttogott: No esser come mi.

Sonia figyelt, de Giovanna mozdulatlan maradt, és most már nem is tudta, jól hallotta-e. Elfordult, és leverten állapította meg, hogy látogatása teljes kudarc.

Amint távolodtak a kórháztól, Francesco átölelte Sonia vállát és halkán megszólalt.

– Köszönöm, ez rendes volt tőled.

– Gondolod, hogy meghal?

– Nem tudom. Remélem nem. De ha mégis, megbékéltebben távozik, mert beszélt veled.

Romána Sonia nem válaszolt, és közben arra gondolt, hogy a dolgok nem ilyen egyszerűek. Az, hogy nem tudott igazán kapcsolatot teremteni Giovannával, a sutaság ismerős érzését keltette benne. Az idős nő utolsó üzenete velencei tájszólásban hangzott el, ezért egyszerűen nem értette meg.

– Talán még egyszer eljössz, mielőtt elutazol – remélte a férfi.

– Nem hiszem. Holnap reggel indulok.

– Ilyen hamar? Azt gondoltam..., azaz reméltem...

– Nem maradhatok. Megtettem, amiért idejöttem, és most vissza kell mennem.

– De tényleg vállalkoznod kell arra a hosszú útra a te állapotodban?

– Holnapra kialszom magam. A férfi vállat vont.

– Rendben van, de akkor jó lesz, ha elviszed az utolsó holmidat is.

– Micsodát?

– Otthagytál néhány dolgot a lakásban. Nem akarom kidobni őket, ha csak nem adsz rá engedélyt, de szükségem van a helyre.

Az új barátnőjének, gondolta Sonia. Nos, ez így van rendjén.

– Nem tudtam, hogy ott hagytam bármit is. Sosem mondtad. A férfi vállat vont.

– Azt hiszem, túl érzelmesen ragaszkodtam hozzájuk. De most már mindegy, igaz? Jobb lesz, ha most eljössz, és megnézed őket.

– Jó – válaszolt az asszony látszólag vidáman. – Intézzük el most!

Ahogy a férfi mondta, az érzelmek ideje valóban lejárt. Elviszi az utolsó holmiját is a lakásból, és mindketten elkezdhetnek felejteni.

A lába még emlékezett, merre kell menni a kis rio felé, aztán le a keskeny utcácskán a kanyarig. Ott következett egy kis csatorna, ennek a partján jutott az ember egy rövid séta után a tölgyfa kapuig.

Semmi sem változott itt azóta, hogy Sonia először belépett az épületbe karján egy sereg konyhai holmival, fejében egy sereg ötlettel a ház kicsinosításához. Csakhogy rögtön kiderült, hogy a család már meg is tervezte a színeket. El kellett ismerni, hogy jó ötleteik voltak, és Soniának tetszettek is volna, ha ő és Francesco közösen találta volna ki azokat. De mindent Giovanna terveit ki Tomaso segítségével. Benito olcsó anyagokat szerzett az üzletből, ahol dolgozott, Wenda pedig a tökéletes függönyanyagokat tudta olcsón megszerezni. Soniának már semmi tennivalója sem akadt, kivéve, hogy megvendégelhette a családot, miután minden elkészült, és a családtagok gratulálhattak maguknak és egymásnak az ő újjávarázsolt lakásához. De még akkor is Giovanna hozta a süteményeket.

Amint Sonia baktatott felfelé az emeletre, ahol annak idején laktak, visszajöttek ezek az emlékek és velük a régi neheztelés is. Minden ugyanúgy volt, mint régen a konyhát is beleértve, ahol a modern felszerelést kék-fehér csempe vette körül, és rézedények lógtak a falon.

Körülnézett a lakásban az új szerető nyomait keresve. De csak a saját esküvői képét találta. Ott állt a kredencen, ahol mindig is, rajta a menyasszony és a vőlegény sugárzóan fiatalnak és boldognak látszott.

– Nem bánja, hogy ezt itt tartod?

– Ki mit nem bán?

– Az új barátnőd. Poppá mondta, hogy udvarolsz valaki másnak.

A furcsán megváltozott csend arra készítette Soniát, hogy megforduljon és lássa, hogy Francesco még hidegebb tekintettel néz rá, mint valaha.

– Ne légy ilyen ostoba! – mondta a férfi mérgesen.

Sonia mély levegőt vett, amikor megértette, amit már régen észre kellett volna vennie. Természetesen az új barátnő is Tomaso meséje volt, hogy idecsalja őt.

– Gondolhattam volna, hogy Poppá...

– Talán megérezte, hogy nem jönnél el, ha nem éreznéd magad biztonságban tőlem – mondta keserűen Francesco, és befordult a konyhába. Sonia ott maradt mozdulatlanul, és megpróbált megbirkózni a rátörő értelmetlen boldogsággal. Francesco nem szeret senki mást! De aztán megfékezte a gondolatait, hiszen mit számít ez most már.

Egy perc múlva követte a férfit a konyhába.

– Sajnálom – fordult hozzá Francesco. – Nem kellett volna rád támadnom. Jól vagy?

Sonia elkapta férje domború hasára vetett tekintetét.

– Igen, tökéletesen. Nem fogok összeesni, csak mert egy kicsit mérges vagy rám. Könnyebben átvészelttem a terhességet, mint a legtöbb asszony.

– Ezt jó hallani.

Francesco kényszeredetten mosolygott s ez Soniát arra figyelmeztette, hogy olyasmiről beszél, amit a férfinak közvetlen közletről kellett volna tapasztalnia az elmúlt hónapokban. De mit is mondhatna neki, mikor minden megjegyzés kész aknamező.

– Mikor tudtad meg, hogy gyereket vársz? – kérdezte Francesco végül.

– Nem sokkal azután, hogy utoljára eljöttél Angliából. Amikor én innen elmentem, még fogalmam sem volt róla.

– Vajon mit tettél volna, ha már akkor tudod? – suttogta a férfi.

– Nem tudom. Soha nem gondolok arra, hogy mi lett volna, ha. Mi értelme lenne?

– Lehet, hogy lenne értelme – töprengett Francesco. – Rájöhetnénk, hol rontottuk el.

– Hiszen tudjuk. Mindig is tudtuk. Én voltam a hibás. Csodálatos itt az élet, mindenki melegsívű és törődik a másikkal. Csakhogy én nem vagyok ilyen. Én nem tudom, mit jelent ilyen közel lenni egymáshoz. Megpróbáltalak egyszer figyelmeztetni vagy önmagamát óvatosságra inteni – nevetett fel keserűen –, de nem hallgattam saját magamra, igaz?

– Talán nem is akartál.

– Igen, nem is akartam. El akartam hinni a csinos kis elméletedet arról, hogy minden rendben lesz, ha eléggé szeretjük egymást. Egyszer hideg asszonynak nevezted, aki szívesebben él másoktól elszigetelten...

– Ilyet sosem mondtam – tiltakozott Francesco.

– De igen. Az egyik utolsó veszekedésünk alkalmával. Mennyit veszekedtünk azokban az utolsó napokban!

– Nem számít, már nem is emlékszem. Csak úgy emlékszem rád, ahogy beléd szerettem. Akkor édes és adakozó voltál, és mindig nevetél.

– Az nem én voltam, csak a nyári önmagam. Az a nő már nem létezik. Most már sohasem nevetek.

– Én kellek neked, hogy megnevettesselek – mondta a férfi lágyan. Sonia mosolygott.

– Valóban, mindig meg tudtál nevetetni.

A férfi visszafordult a tűzhely felé, ahogy gőzölgőit valami.

– Mit főzöl?

– Mit szólna egy kis kirántott tojáshoz? – jött a látszólag könnyed válasz.

– Zódbabot is kapok? – toldotta meg Sonia, aki szintén igyekezett vidám hangot megütni.

De kár volt erőlködni. A vidámság látszata nem tarthatott soká. A férfi egy perc múlva átment az egyik szobába, és egy dobozzal tért vissza.

– Nézd ezt át! – mondta röviden.

Semmi értékes nem volt a dobozban, csak néhány csacsi apróság. De valahogy bennük volt szerelmük egész története. Ott volt az a kicsi üvegszív, amelyet a férfi aznap vett neki egy piaci sátorban, amikor az esküvőre visszatért Velencébe. Filléres dolog, de Francesco ünnepélyesen adta át, és kijelentette, hogy ez a lány menyegzői ajándéka, úgyhogy ne is várjon mást. Úgy kacagtak ezen, mint a bolondok, és nagyon boldogok voltak.

A férfi igazi ajándéka egy gyöngysor volt, amelyet Sonia fel is vett a menyasszonyi ruhájához, de az üvegszívet is viselte az esküvőn a ruha alatt, és csak ők ketten tudták.

Virágokkal borított gondolán ment az esküvőre, mint egy igazi velencei menyasszony. Mivel neki nem volt családja, Tomaso kísérte az oltár elé. Ragyogott a büszkeségtől, ahogy besegítette a lányt a ringatózó csónakba, majd elrendezte benne a fehér szaténruhát és a hosszú fátylat. A gondolás egy szerelmes dalt énekelt, miközben a Canal Grandén a San Simeoné templomba vitte őket. Mielőtt odaértek, átsiklottak egy híd alatt, ahonnan egy csapat gyerek virágcsótot zúdított rájuk, majd kíváncsian hajolt át a korláton.

A templom lépcsőjénél Tomaso kisegítette a gondolából, a gondolás pedig arcon csókolta, és szerencsét kívánt.

Túl szép volt mindez, hogy igaz legyen.

Senkinek sem volna szabad így férjhez mennie, gondolta később gyakran. Az értelmes nők egy sivár hivatalban esküsznek egy hideg téli napon, és nem hagyják, hogy elbűvöljék őket a virágok, a zene és az őket körülvevő szépség.

Sem pedig egy fiatalember, aki magas, egyenes alakjával várja őket az oltár előtt, és akinek a szemében a nevetés átadja a helyét a mélységes szerelemnek. Sonia gyorsan elűzte ezt az emléket. Meddig is tarthat az a szerelem, amely csak ábrándokra épül?

5. FEJEZET

Más kincsek is voltak a dobozban, például egy köteg jókívánságot tartalmazó üdvözlőlap a legújabb Bartini tiszteletére. A család ugyanis így fogta fel a dolgot. Soniából Bartini lesz, és maga mögött hagy minden mást. Sosem értették meg, hogy ő ezt nem így látja.

Más hasonlóan magányos nők örültek volna a meleg fogadtatásnak, és boldogan beleolvadtak volna a családba, amely alig várja, hogy a keblére ölelhesse őket. Nekem azonban szörnyen kellett viselkednem, gondolta Sonia elkeseredetten. Úgy éreztem, megfulladok.

– Miért kell minden vasárnap a családdal ebédelnünk? – kérdezte egyszer, nem sokkal az esküvő után.

– Hiszen csak a hétvégén tudunk együtt lenni – válaszolt csodálkozva a férje. – Mindannyian boldogok, ha veled lehetnek.

Aztán ott voltak a terhességét üdvözlő lapok és még több tréfás kártya, amikor kiderült, hogy hamis volt a riasztás.

– Miért kellett elmondanod mindenkinek? – dühöngött Sonia. – Csak egy hetet késett. Senkinek sem kellett volna tudnia erről.

– Azt akartam, hogy osztozzanak a boldogságunkban. Most csak vigasztalni akarnak.

Nem tudta megmondani neki, hogy nincs szüksége vigasztalásra. Még a gondolata is nyomasztotta annak, hogy ilyen hamar jön a baba, és titokban megkönnyebbülést érzett, hogy esélye van még várni. De ezt nem mondhatta meg Francescónak, ennek a melegszívű, családszerető embernek. Később rádöbrent, hogy milyen sok dolgot nem mondhatott meg neki ezen kívül is.

Talált még a dobozban egy kis füzetecskét a Bartini Finomüveggyárról, amely a turisták számára készült különböző nyelveken. Az angol változat olyan volt, mint az a bizonyos vendéglői étlap, tele nevetséges hibákkal. Együtt nevettek rajtuk, és Sonia élvezettel végezte el férje számára az első munkát, a szórólap kijavítását.

Olyan egyszerűnek látszott minden, hiszen mindent szépen elterveztek. Sonia az üveg szakértője volt, Francesco pedig a gyártója. Csodálatosan együtt fognak majd működni. Csakhogy az volt a helyzet – ahogy Sonia már az első héten rájött –, hogy Francescónak nem volt szüksége szakértőre. Értett ahhoz, amit csinált, és évszázados hagyományok alapján tökéletes velencei üveget készített. Az, hogy Sonia a szaktudásával el tudta helyezni az üvegeit a világ üveggyártásának összefüggései között, nem fokozta a termelést.

Akkor érezte elemében magát, amikor megrendelőket láttak vendégül. Ilyenkor jól jött a tudása. De még a legsikeresebb üveggyáros sem hívja meg a vevőit minden este és két alkalom között kevés dolga akad a feleségének. A papírmunkában sem tudott segíteni, mert az olaszul volt, és még nem értette a nyelvet. Csomagolóként tudta hasznosítani magát a gyárban leginkább. Nagyon szépen csomagolt. De végül is a főnök felesége volt, és ez a munka sokakban megrökönyödést keltett.

– Jobb lesz majd, drágám, ha már megtanultad a nyelvet – csitította a férje.

– Melyik nyelvet? – kérdezte mérgesen az asszony. Rosszul esett neki az a szokatlan érzés, hogy annyi mindenre nem képes. Egész életében megtett mindent, amit csak akart, és ezzel az új tapasztalattal nehéz volt megbirkóznia.

– Mire kell nekem az olasz, mikor itt mindenki a velencei tájszólást beszéli?

– Akkor tanuld meg azt! – válaszolta a férfi, és először lehetett érezni a hangján a kétségbeesést.

A velencei tájszólás viszont az őrületbe kergette Soniát. Naiv módon azt hitte, hogy egy nyelvjárás csak eltérő hangsúlyt jelent bizonyos szavakon, de itt egy egészen más nyelvről volt szó, benne aj hanggal, amelyet az olasz nem is ismert.

Végül otthagya a céget, hogy elsajátítsa a szükséges nyelvi ismereteket, azaz az olaszt, a velenceit, a németet és a franciát, amelybe már régebben kissé belekóstolt.

Tizenhat éves kora óta először nem kellett dolgoznia. Az olaszt és a velenceit tanártól tanulta, a franciát és a németet pedig otthon.

– Csapdába estem – mondta magában egyszer. – A saját otthonom foglya vagyok, mint egy háziasszony.

Vigasztalta magát, hogy ez a helyzet hamarosan véget ér, mihelyt elsajátította a nyelveket. Nem volt azonban valami jó nyelvérzéke, és nehezebbre esett a tanulás. Gyakran érezte úgy, hogy ingoványon botorkál, ahonnan nincs kiút. Otthona falai lassan börtönfalakká lettek.

Ráadásul mindenki azt feltételezte, hogy mivel nem jár dolgozni, végtelen szabadideje van. Beugrottak hozzá, amikor csak akartak, és csodálkozásukat fejezték ki, hogy ő nem ugrik be hozzájuk. Wenda, Ruggiero felesége bevallotta Soniának, hogy azért szereti Velencét, mert olyan, mint az a jamaicai falu, ahol született. Látva Sonia meglepetését, így magyarázta a kijelentést: – Kicsi, mindenhova eljutsz gyalog, és barátságosak az emberek.

Giovanna is állandóan megjelent, látszólag beszélgetni, de Sonia gyanúja szerint valójában azért, hogy megkritizálja a háztartását. Nem mintha nyíltan bírálta volna, de Sonia úgy érezte, hogy a felajánlott segítség mögött kritika rejlik. Még angolul is megtanult egy kicsit, amit nem tett meg a többi menyé kedvéért. Sonia felfokozott érzékenységgel ezt fogta fel a legnagyobb sértésnek.

– Csak kedves akar lenni – érvelt Francesco. – Nem lehet könnyű megtanulni egy nyelvet az ő korában, de ő szót akar érteni veled.

– Valóban? Vagy csak arra kíván rámutatni, hogy én milyen haszontalan vagyok. Ő meg tud tanulni egy nyelvet az ő korában, bezzeg én nem tudok. Ez az üzenet.

– Biztos, hogy nem így van. Mindenki tudja, hogy az angol könnyebb, mint bármely más nyelv az egyszerű nyelvtana miatt.

– Akkor miért nem tanulta meg Wenda kedvéért, ahelyett hogy ő tanuljon meg olaszul, és velencei tájszólásban? Azért, mert Wenda képes nyelveket tanulni, én meg nem.

Ha Giovanna akkor érkezett, amikor Sonia éppen tanult, feltűnően körülnézett, és keresett valami elmaradt házimunkát, majd nekilátott. Nemsokára tudott már annyira angolul, hogy meg tudta mondani Soniának, tanuljon csak nyugodtan, a többit bízta rá. Sonia ettől úgy érezte, mintha valami meghatározatlan bűnnel vádolná.

– Még az étkezészetet is átrendezi – panaszkodott férjének csalódottan a fiatalasszony. – Elmosogat, aztán oda teszi a dolgokat, ahová ő akarja.

– Ő meg úgy gondolja, hogy te rakod máshová, mint kellene – magyarázta a férfi. – Ő csak visszarakja oda, ahol eddig én szoktam tartani.

– És te hogyan döntötted el, hogy hol akarod tartani? Francesco szájalmas vigyorral ismerte be: – Ő döntötte el.

– Pontosan. Senki nem mondhat ellent Mammának. Francesco arca furcsán megváltozott.

– Ne veszekedjünk az anyámon, jó? – könyörgött.

Sonia csak később jött rá, hogy figyelmeztetés rejlett ezek mögött a szavak mögött.

Az, amit soha nem volt képes megbeszélni a férjével, és ami a mai napig zavarta az volt, ahogy Giovanna finoman elutasította őt még azzal is, hogy nem volt hajlandó a rendes nevén szólítani. Közvetlen az esküvő előtt Giovanna meglátta az útlevelét és benne a teljes nevét: Sonia Mária Crawford.

– Mária – mondta először csodálkozva, aztán mintha valami létfontosságú dologra jött volna rá: – Mária!

– Nem, Sonia – javította ki a lány. – Sonia – ismételte határozottan. Ezután mégis, amikor csak kettesben maradtak, Giovanna mindig Mariának szólította. Nem volt ez nagy dolog, de egyre fontosabbá vált, amint Sonia egyre inkább partra vetett hálnak érezte magát. Ez a társaság annyira be akarta őt kebelezni, hogy még a saját nevét is megtagadta tőle. Francescót meglepte a tiltakozása.

– Sosem hallottam, hogy Mariának szólított volna – mondta az igazsághoz híven.

– Mert csak akkor csinálja, ha nincs jelen senki más. Miért?

A férfi kísérlete, hogy megbeszélje a dolgot az anyjával kudarcba fulladt. Giovanna elvörösödött, motyogott valamit velencei tájszólásban, majd kiviharzott, és bevágta maga mögött az ajtót.

– Azt mondja, nem tudja, miről beszélsz – magyarázta Francesco. – Biztos vagy benne, hogy nem csak képzelődsz?

– Nem képzelődöm – mondta Sonia villámló tekintettel. – De ha elhatározad, hogy az ő pártjára állsz, nincs is miről beszélünk.

– Miért kellene bárkinek a pártjára állnom? – mondta Francesco mérgesen. – Miért van mindig valami bajod a családommal?

– Mert nem akarnak téged elengedni – kiáltott a nő. – És te nem is igazán akarsz, hogy elengedjenek: – Hülyeség! Ezt te nem érted. Ezt hívják családi összetartásnak.

– Ez nem más, mint hogy te vagy a legkisebb fiú, és alaposan ki is használod az előnyeit.

– Nem tehetek róla, hogy én vagyok a legkisebb fiú.

– Egyszer azt mondtad, úgy akartad megteremteni a függetlenségedet, hogy elmentél hazuról, és belefogtál a saját üzletedbe. De belül még mindig a családdal élsz.

– Szeretem a családomat, nem tehetek róla. És nem szeretnék választani köztetek.

Hogy mikor határozta el, hogy elmegy? Erre nem lehetett választ adni, mert valójában sosem határozta el.

– Kell egy kis idő, hogy tisztába jöjjenek magammal – mondta a férjének egy napon. – Hadd menjek Angliába egy kis időre..., aztán majd meglátjuk.

A férfi nem tiltakozott, de amikor egy hónap múlva utánament, és határozottan követelte, hogy térjen vissza, újra szörnyen összevesztek. De még ez is végződhetett volna másképpen, ha Francesco óvatlanul nem a következőket mondja: – Azt gondoltam, mostanra megjött az eszed. Sonia szóhoz sem jutott.

– Te semmit sem fogtál fel abból, amit mondtam! Azt hiszed, hogy csak duzzogok, amíg megjön az eszem?

– Miért? Nem?

Egyre nagyobb méregbe lovalták bele magukat, mígnem a férfi elviharzott. Másnap Sonia felfedezte, hogy ezúttal valóban terhes. De Francescóról nem hallott többet.

Ahogy nőtt a baba, tudta, hogy előbb-utóbb döntenie kell, de mindig halogatta a dolgot. Aztán a sors rákényszerítette a vallomást, és ő megpróbálta elhitetni magával, hogy örül neki.

– Kész vagy? – kérdezte Francesco kirakva a tányérok. Remekül főzött, jól eltalálta az arányokat.

– Csak valami könnyűt készítettem, nincs most szükséged nehéz ételre, igaz?

– Hány várandós anyára főztél már?

– Sokra. Az összes sógornómra. Mamma jól megtanított.

Francesco mindig szeretett főzni, emlékezett Sonia, különösen neki. Tulajdonképpen szeretett gondoskodni róla. Azon ritka férfiak közé tartozott, akik akkor hozzák a legjobb formájukat, ha beteg a feleségük.

– Mit csináltál, amióta elmentél? – kérdezte a férfi, miközben kiöntött az asszonynak egy csésze teát. – Visszamentél az áruházba?

– Részidőben. Most szülési szabadságon vagyok, de később visszavesznek. Addig írok egy könyvet az üveg történetéről.

– Hogyan boldogulsz a velencei üveggel? – kérdezte Francesco fanyar mosollyal.

– Miért? Van más is? – vágott vissza Sonia.

– Tudod, hogyan érzek ezzel kapcsolatban. Nem tehetek róla.

– Elolvashatnád a jegyzeteimet a velencei üvegről, és elmondhatnád a véleményedet.

– Rendben. Küldd el, majd ha... visszamentél!

– Tudok jobbat – mondta Sonia hirtelen ötlettől vezérelve. – Ha használhatom a számítógépedet, be tudok lépni az enyémbe.

Néhány perc múlva megjelent a szöveg Francesco gépén. Rákattintott a nyomtatóra, és már ömlöttek is ki az oldalak. Közben Sonia befejezte az ebédet.

– Jó volt? – kérdezte a férfi.

– Finom.

– Azt hiszem, most le kéne feküdnöd egy kicsit. Eddig minden nagyon megerőltető volt számodra.

Veszélyes ez a figyelmes hangnem, gondolta Sonia. Arra emlékeztette, milyen kedves tudott lenni a férfi, míg együtt éltek, mennyire el tudta feledtetni vele a kellemetlen dolgokat.

– Vissza kéne mennem a szállodába – mondta halkán.

– Kérlek, Sonia, hadd törődjek veled és a gyermekünkkel legalább egy kis ideig!

– Rendben van, köszönöm.

Francesco a karját nyújtotta és bekísérte Soniát a hálószobába, leültette az ágyra, és indult becsukni az ablaktáblákat.

– Ne! Hagyd őket nyitva! – kérte az asszony. – Szeretem nézni az eget. Francescónak igaza volt, hogy pihenni küldte, gondolta. Becsukta a szemét, és érezte, hogy elálmosodik. Mintha a férfi homlokon csókolta volna, mielőtt elaludt.

Amikor felébredt, már sötétedett, bár még nappal volt. Sonia óvatosan lecsúszott az ágyról, és odament az ablakhoz, hogy lássa lent a kis csatornát. A víz sima volt, és mellette a kis utak néptelenek. Ablakok világítottak a sötétben. A velenceiek már mind hazasiettek, hogy folytassák a karácsonyi előkészületeket. A házak kapuja kizárta a hideget és megtartotta bent a meleget, a család melegét.

Balra látni lehetett, ahogy a rio találkozik a Canal Grandéval. Épp egy vízibusz haladt arra, és az általa a keskeny csatornán keltett hullámok nyomán, a szemközti oldalon kikötött csónak hangos csobbanásokkal himbálózni kezdett. Akkor, az első éjszakán is volt ott egy csónak – emlékezett Sonia –, egy gondola volt kikötve pontosan a szállodai szoba ablaka alatt. Valahányszor elhaladt arra egy vízi jármű, a hullámok hozzacsapódtak a gondola falához. Otthon a hálószobája ablaka egy főútra nyílt, ő mégis vidáman tudott aludni az alatta tovadüböngő teherkocsik zajában. De Velence csendjében ezek a halk zajok nem hagyták aludni.

Vagy talán nem is a zajok, hanem az a fiatalember, akivel aznap találkozott, és akinek a csókja tovább égett az ajkán, miután elköszöntek egymástól? A lány egész teste rá emlékezett jóval azután is, hogy léptei elhaltak a köveken.

Most ott állt a csendes lakásban, és arra gondolt, vajon Francesco otthon van-e. Halkan az ajtóhoz lépett és kinyitotta. A nagyszobát egy kis lámpa világította meg halványan, és Sonia alig vette észre Francescót a fotelban. Ahogy óvatosan közelebb ment, látta, hogy a férfi feje előrebukott, csukott szemmel, mélyen, egyenletesen lélegzett.

Sonia közelebb húzta az ott álló zsámolyt, leült mellé, és az arcát figyelte. Fájdalmasan állapította meg, hogy férje kisfiús vonásai eltűntek örökre. Kifejező szája, amely régen mindig oly vidám volt, most keménységet tükrözött. Csak két és fél éve házasodtak össze, de azóta új vonások jelentek meg a jól ismert arcon. És nem a nevetéstől. Még a haja is kezdett szürkülni a halántékán.

Pedig csak harminchat éves, gondolta Sonia szomorúan. Aztán rátört egy még fájdalmasabb gondolat: én tettem ezt vele!

A férfi egyik keze lelógott a fotel karfájáról. Sonia finoman a keze közé vette, és tanulmányozni kezdte az egykor oly kedves kezét. Nagy, erős, finom kéz, amely annyira tudta, hogyan szerezzen örömet egy nőnek. Az egyik ujján volt egy kis vágás, amely szabálytalanul forrt össze. Folyton elvágta a kezét, emlékezett az asszony, mert ő maga is belefolyt az üvegekészítésbe. Szerette felvenni a félig kész darabokat, aztán szeretettel

szemügyre vette őket. Amikor hazament, a felesége ellátta a vágásokat, karcolásokat, de ő csak nevetett: Ne izgulj, elpusztíthatatlan vagyok. De ne hagyj abba! Szeretem, amikor törődsz velem.

Most Sonia elgondolkodott rajta, mennyire is törődött akkor a férjével.

Meglepődött, milyen kopár a lakás így karácsony közeledtével. Hol a karácsonyi dísz? Francesco régen korán feltette a csillogó díszeket és a fagyöngyöt. Olyan, mint egy nagy gyerek, nevette Sonia az első évben. A második évben, az utolsó karácsonyukkor azonban már nem volt valódi a tréfálkozás, amint a házasság széthullott, és a karácsonyi fények nem tudták betölteni a belül eluralkodó sötétséget.

És most – most egyáltalán nincs semmi, ami a karácsonyra emlékeztetne.

A lakás rendes, tiszta volt, a férfi mindig jól végezte a házimunkát. Nyilván Giovanna is örömmel segített neki. De törödni vele mást jelentett. Hirtelen fájó szívvel gondolt rá, milyen lehet neki hazamenni a magányos lakásba, a mosolygó fényképhez, és nem találni ott senkit, aki nagy hűhót csapna a kis vágások körül. Ösztönösen ráhajolt a férfi kezére, és gyengéden hozzádörzsölte az arcát. Az ismerős érzés fájdalommal töltötte el. Hányszor és milyen finoman tartották őt ezek a kezek, és milyen üres most az élete a férfi nélkül.

Sonia egy halk hangra lett figyelmes. Felnézett és látta, hogy Francesco szomorú arccal figyeli őt.

– Hiányoztál – mondta.

– Te is nekem.

– Azt hittem, már sosem látlak újra itthon.

– Drágám, kérlek, értsd meg! Ez nem jelent semmit. Szeretlek, de nem tudok veled élni. Nem illek bele a te világodba, és te sem lennél soha boldog, ha elhagynád a szülőföldedet. Kezdetben minden olyan egyszerűnek tűnt, hogy nem is foglalkoztunk a kapcsolatunk gyakorlati oldalával. De most már nem kerülhetjük el.

A férfi megérintette Sonia hasát.

– Ez nem a kapcsolatunk gyakorlati oldala?

Olyan egyszerű lenne azt mondani, hogy itt akarok maradni, és sosem hagyjak el többé. Szeretlek, és valahogy majd megoldjuk a gondokat. Olyan egyszerű volna és ugyanakkor annyira lehetetlen.

Az asszony, mint aki egy szakadék szélén egyensúlyoz, elhúzódott a férfitől, mély levegőt vett és megpróbált találni valamit, ami elvonja a figyelmét. Észrevette a kinyomtatott oldalakat, amelyek a férfi kezéből a padlóra hullottak. A margón jegyzetek sorakoztak, mintha figyelmesen elolvasta volna őket.

– Mi a véleményed az írásomról? – kérdezte Sonia, belekapaszkodva az új témába. – Gondolom, nem találtad valami értelmesnek.

– Nem, dehogy – dörzsölte meg a férfi a szemét, mintha így akarna visszatalálni a valóságba. – Csak írtam néhány megjegyzést mellé, hátha hasznát veszed. Különben kitűnő munkát végeztél. A velencei üveghez már tényleg értesz – tette hozzá szomorúan.

Van egyáltalán olyan téma, amely nem kész aknamező? Ezzel azt akarta mondani, hogy az üveg minden, amihez ért, de a velencei emberek megfejthetetlenek maradnak a számára.

A férfi olvasott a gondolataiban és gyorsan hozzátette: – Nem, Sonia..., nem azt akartam mondani, hogy...

– Jól van, akármit akartál is mondani, az az igazság, és ezt mindketten tudjuk.

Sonia felegyenesedett.

– Gyere velem sétálni!

– Sétálni? Hová?

– A Garibaldi-kertbe. Látni szeretném, milyen most.

– Hideg és nedves, mint egész Velence – mondta a férfi felállva a fotelból. –Ezért akarsz odamenni?

Sonia valóban látni akarta a helyet, amikor a legrosszabb oldalát mutatja, hátha ez a kép ki tudja törölni a régi emlékeket. Már elfelejtette, milyen élesen beelét a férfi a gondolataiba, milyen váratlanok, meglepőek tudtak lenni a megérzései.

Végigmentek a szürke vízparton, a ködbe burkolózó lagúna mellett.

– Tényleg emlékszel arra a napra? – kérdezte Francesco.

– Hát persze – válaszolta az asszony szomorúan –, sosem felejttem el.

– Emlékszel, hogyan kértem meg a kezedet?

– Tulajdonképpen nem is kérted meg a kezemet – emlékezett Sonia enyhe fintorral. – Egyszerűen csak közöltem egész Velencével, hogy jegyesek vagyunk, aztán megígérted, hogy senki sem fogja komolyan venni, amit mondtál. Mire magamhoz tértem, már mindenki az esküvőnket tervezte. A sógornőid a függönyöket is kiválasztották még mielőtt egyáltalán megismertem őket.

– Így csinálják ezt Velencében – emlékeztette a férfi.

– Tudom.

Csend telepedett közéjük. Szerencsétlen megjegyzés volt ez, ami emlékeztette mindarra, amit nem tudott Velencében elviselni.

– Féltem egyenesen megkérni a kezéd – mondta Francesco. – Olyan gyorsan történt velem minden, és nem tudtam elhinni, hogy te is ugyanúgy érzel. Így aztán szinte falat emeltem köréd. – A férfi szomorú fintort vágott. – Pedig nem lehet emberek köré falakat húzni, úgylis kiszöknek.

Lépteik visszhangzottak a csillogó köveken, alakjuk visszatükröződött a tócsákban.

– Ez a hely tele van szellemekkel – suttogta Sonia. Rögtön legszívesebben visszaszívta volna a szavait, mert az elvesztett szerelem suttogott vissza szellemalakként a házak sarkánál, emlékeztetve őket olyan dolgokra, amelyeket legjobb lett volna elfelejteni. Ugyanakkor varázslatos volt az emlékezés arra a nyárra, a lágú fények és emlékek földöntúli varázslatára.

Pár perc séta után elérték a parkot. Sonia maga elé képzelte a kőpadokat, amelyek egyenlő távolságokra álltak a kerítés mellett, a fák között. Az ő padjuk a második volt balról. Rögtön látni lehetett, ahogy az ember belépett a kertbe, de Sonia hirtelen úgy érezte, nem akar odanézni. Annyi öröm érte ott, és most már mindennek vége. Ahogy beléptek a kapun, elfordította a tekintetét. Amikor már nem volt képes másfelé nézni, összeszedte magát, és odafordult.

De a pad nem volt ott.

– Ez nem az a hely – mondta. – Biztos lejjebb van.

– Nem. A második volt balról – mondta Francesco. – Ott volt, ahol azok a kövek kiállnak a földből.

– Eltűnt – suttogta Sonia, és érezte, ahogy átjárja a fagyos szél.

– Úgy látszik. Sajnálom, nem tudtam. Néhány hete még itt állt.

– De nem tűnhetett el csak úgy! – kiáltotta az asszony kétségbeesetten. – A miénk volt!

De a pad eltűnt, akár csak az érzelmes illúziók, amelyeket jelképezett. Sonia öngigazolást keresett itt, ehelyett érezte, ahogy előnti a fájdalom. A következő pillanatban már úgy zokogott, mint akinek megszakadt a szíve.

– Drágám – ölelte át Francesco –, ne sírj, hiszen ez csak egy pad volt.

– Nem, ez volt minden, ezzel vége mindennek. Nem érted? Vége mindennek, ami a miénk volt.

– Azt hittem, már régen vége – mondta Francesco halkán.

– Igen, de most valóban itt a vég – kapkodta a levegőt Sonia a bánattól lesújtva. Sem a logika, sem a józan ész nem segített már. Minden elveszett, csak az üresség maradt. Minden összeomlott, amit Sonia védelméül maga köré épített, és keservesen zokogott Francesco karjában.

– Olyan sokat vesztettünk..., hová lett minden?

– Nem vészett el, még mindig megvan. Nem kell, hogy hagyjuk elveszni. Sonia makacsul rázta a fejét.

– Nem kell több ábránd.

– Ábránd? – ismételte mérgesen a férfi. – Azt gondoltad, hogy ha eljössz ide télen, kiderül, hogy a szerelmünk nem volt több, mint egy nyári ábránd? Nos, sikerült bebizonyítanod?

Az asszony még mindig könnyes arccal, némán nézett rá. A férfi megenyhült, és gyengéden megérintette felesége arcát.

– Nem akartam kiabálni veled. Gyere, menjünk haza, és folytassuk ott a beszélgetést!

Sonia megrázta a fejét.

– Nem, a szállodába megyek, csomagolnom kell. Holnap elutazom.

– Ne! Ne menj el ilyen hamar!

Az asszony a keze közé fogta a férfi arcát.

– Drága, drága Francesco, figyelj rám! Az én hibámból nem sikerült. Mindig is tudtam. Sosem volt családom, így a tiéd..., a tiéd olyan sok volt.

– Én is tudom, mi az a sok. De itt mindenből sok van: sok beavatkozás, sok zaj, sok barátság, sok szeretet.

– Azt hiszem, a közelséggel nem tudtam megbirkózni. Fojtogatott. Nem tudom, milyen közel állnak egymáshoz a családtagok általában, sosem tudtam, milyen a családi összetartás.

– Tehát mi a válaszod? Elmégy, és élsz, mint egy remete, és a gyermekednek is azt tanítod, hogy olyan magányos legyen, mint te magad?

– Azt mondod ezzel, hogy nem tudom, hogyan kell a szeretetet elfogadni? Talán igazad van.

– Akkor tanulj ebből! Van még időd. Fogadd el a szeretetet, amelyet mindannyian próbáltunk megadni neked!

– A te szádból ez olyan egyszerűnek hangzik, de tudod, hogy nem az. Nem működne a dolog most sem. Én nem tudok megváltozni, és nemsokára megint csak veszekednék.

– Makacs ember vagy – mondta a férfi keserűen. – Mindössze azért hagysz el, mert előre megmondtad, hogy el fogsz hagyni. Nem tudod elismerni, hogy tévedtél?

– Úgy tűnik, nem – mondta Sonia szomorúan. – Sosem tudtam, igaz? Ezzel tettelek boldogtalanná.

– Egyedül azzal tettél boldogtalanná, hogy elhagytál.

– Ó, drágám, ez nem igaz. Emlékszel, hányszor megharagítottalak...

– A harag nem boldogtalanság. A harag nem teszi tönkre a házasságot, ha két ember szereti egymást. Minket sem kell hogy tönkretegyen. De hogyan tudsz elutazni most, a baba...

– A baba csak három hét múlva várható, – Tudod, hogy mindjárt itt van a karácsony?

– Épp ezért kell sietnem. Ha holnap elmegyek, hazaérek karácsony estére.

– Hazamégy egyedül az üres lakásba, és nem lesz veled senki, ha történik valami, így jobb neked, mint ha itt maradsz a családotd körében, azzal a férfival, aki szeret? Hát köszönöm szépen!

Francesco egyre elkeseredettebben beszélt. Sonia szemében szomorúságot látott, de beleegyezést nem.

– Elviszlek a szállodába – mondta végül nagyot sóhajtva.

A szállodában ragaszkodott hozzá, hogy felmenjen az asszony szobájába, és meggyőződjön róla, hogy az lefekszik.

– Fáradt vagy – mondta –, nem lett volna szabad engednem, hogy ilyen sokat gyalogolj.

– Jól vagyok, tényleg. Lefekszem, mihelyt ettem valamit. Felhívnád az állomást, hogy van-e holnap déltájban vonat?

Francesco megtette, és foglalt Soniának helyet.

– Holnap érted jövök, és kiviszlek az állomásra – mondta.

– Hát, ha tényleg akarod... Francesco káromkodott egyet.

– Nem akarom – mondta keserű hangon. – Tudod jól, hogy mit akarok, de nem hagyhatom, hogy egyedül cipeld oda a csomagodat. Itt leszek fél tizenegyre.

Ahogy távolodott a szállodától, a vizes kövek csillogtak a fényben, és a léptei gyászosan kopogtak. Egyre lassabban ment, mintha a lába tudná, a szíve tiltakozik az ellen, hogy visszamenjen az üres lakásba, amelyet régen megtöltött a szerelem.

Hagyta, hogy a lába vezesse, és a kis St. Michele templom felé vette az irányt. Senki sem volt a templomban. Miután meggyújtott egy gyertyát, fáradtan leült a barátságos arcú, kövér kis Madonna és nevető gyermeke elé. Saját gyermekére gondolt, akinek a nevetését nem fogja hallani, és becsukta a szemét.

– Ha még hinnék a csodákban, csak egyet kérnék..., még egy utolsót...

Aztán kinyitotta a szemét. A kis kápolna csendbe burkolózott. Ahogy felnézett, észrevette, hogy a Madonna kissé megkopott. Hiszen végül is csak fa... Hirtelen olyan ostobának érezte magát.

Vonakodva felállt, és csodálkozott, mi történt vele. Felnőtt lett, a csodák ideje lejárt.

6. FEJEZET

A szállodában Sonia hívta a szobaszolgálatot, és vacsorát rendelt. Alig volt étvágya, de tudta, hogy erőt kell gyűjtenie az utazáshoz. Amikor jóllakott, az ablakhoz ült, pihent egy kicsit, hogy le tudjon vetkőzni és ágyba bújni.

De nem a fáradtság zavarta igazán, hanem a lelke nyugtalansága. Mintha valamit még nem intézett volna el, pedig rendszerető ember lévén minden szálát el akart varrni, mielőtt örökre elhagyja Velencét. Amikor döntésre jutott, felállt, felvette a kabátját, és kiment a szállodából. Elkezdett havazni, ami zavarta a látást, de Sonia már úgy ismerte Velence utcáit, mint egy velencei, így könnyen odatalált a San Domenico kórházhoz.

– Signora Bartini menyé vagyok – mondta az ügyeletes nővérnek. – Üldögélhetek mellette egy kicsit?

– Éppen alszik... – mondta óvatosan a nővér.

– Nem fogom zavarni.

Giovanna csukott szemmel feküdt, az arca beesettebb volt, mint valaha. Sonia halkán leült az ágy mellé, és a két keze közé fogta az idős asszony egyik sovány kezét. Giovanna ujjai azonnal rákulcsolódtak az övére, megrezsent, de nem ébredt fel. Sonia mozdulatlaná merevedett, és a két nő sokáig maradt így mozdulatlanul.

Egy idő után a nővér bejött egy csésze teával.

– Bocsásson meg, signorina, megmondaná a keresztnevét?

– Sonia.

– Ó... – a nővér csalódottnak látszott. – Azt gondoltam, talán ön Mária. Sonia hirtelen felélénkült.

– Miért mondja ezt?

– Signora Bartini néha zavart, és sokat beszél Mariáról, de nem lehet tudni, melyik Mariára gondol.

– Hogyhogy melyikre?

– Néha világos, hogy a lányáról beszél, aki csecsemőként meghalt. Egyszer megmutatta a képét. Még ötven év után is úgy gondol erre, mintha tegnap lett volna. De hát ön ezt nyilván tudja. Arról is meg van győződve, hogy van egy Mária nevű menyé, aki el fog jönni őt meglátogatni. De azt hiszem, már minden menyé itt volt, és egyiket sem hívják Mariának.

A nővér kisietett, és Sonia úgy érezte magát, mintha kifacsarták volna. Emlékek villantak fel az agyában, ajtók tárultak ki, és mögöttük olyan képek, amelyeket eddig nem értett, de most oly végzetes módon érthetővé váltak.

Ötven évvel ezelőtt Giovanna első gyermeke meghalt nem sokkal a szülés után. Később több gyermeke lett, és már senki sem gondolt arra, hogy ő még mindig gyászolja elsőszülöttjét. Hogyan mondhatta volna el bárkinek is, hogy még mindig szenved? A büszke, megalkuvást nem ismerő asszony, aki nem tudta beismerni, hogy szerette az embereket és szüksége volt rájuk.

Akárcsak rám? – kérdezte önmagától tétován Sonia. Gyorsan elhessegette a gondolatot, de tudta, hogy a maga suta módján az anyósa megpróbált közeledni hozzá. A nővér ártatlan megjegyzése – De hát ön ezt nyilván tudja. – szemrehányásként hangzott. Giovanna el tudta mondani bánatát egy idegennek, de annak a menyének nem, akinek igazán szerette volna.

Ha kedvesebb lettem volna hozzá, biztosan megtalálja a módját, hogy megbízzon bennem, gondolta Sonia szomorúan. Én voltam a kiválasztottja.

A nővér említett egy képet. Sonia halkán kihúzta a fiókot, és kiemelte a képet, amelyet benne talált. Fekete-fehér fénykép volt, és már meg is kopott egy kicsit, de jól lehetett látni rajta a fiatal nőt karján az első babájával, büszkeségtől és örömtől ragyogó arccal. Könnyek gyűltek Sonia szemébe a gondolatra, hogy milyen hamar véget ért ez a boldogság.

Felsőhajtott, ahogy elúsztak előtte házassága képei. Mindegyik más fényben látszott most, mint annak idején. Giovanna látogatásai, amelyeket ő bíráltnak fogott fel, vajon valóban az volt, vagy egy olyan asszony közeledési kísérletei, aki nem tudott a szavakkal bánni. Beavatkozását a házimunkába lehet, hogy csak segítségnek szánta, hogy ő tanulhasson. Mária néven pedig egy olyan asszony szólította, akinek még mindig fájt azt kimondani.

Amikor Francesco kérdőre vonta emiatt, Giovanna tagadott, mert nem bírta volna ki a magyarázkodást. Minden olyan egyszerűnek látszott most, hogy megvolt rá a felelet.

Halkan kinyílt Sonia mögött az ajtó és Tomaso osont be a szobába.

– Grazié – mondta elérzékenyülve, ahogy megpillantotta Soniát. – Tudtam, hogy még egyszer visszajössz.

– Poppá, fél órával ezelőtt még én sem tudtam.

– De én igen – veregette meg a férfi Sonia kezét. – Mert tudtam, hogy jó szíved van.

Az asszonyt kényelmetlen érzéssel töltötte el, hogy apósa most is, mint mindig, a legjobbakat feltételezi róla.

– Nem mindig volt jó szívem, különben tudnom kellett volna erről – mutatta a férfinak a képet. – Miért nem beszélt erről nekem senki?

– Mert Giovanna nem akarta, hogy bárki megtudja – válaszolt szomorúan Tomaso. – Aznap, amikor a kislányunk meghalt, eltette minden kis ruháját, és megesketett, hogy soha ne beszéljek róla többet. Azt gondoltam, megkönnyebbül, ha megszületik a következő gyermekünk, de ez sohasem következett be. A fiaink nem tudnak semmit. Mintha nem is történt volna meg.

– Te is így akartad? – kérdezte kíváncsian Sonia. A férfi megadóan vállat vont.

– Akkoriban a férfiaktól nem várták... Azt hiszem, benne fel sem merült, hogy én is boldogtalan lehetek.

– Így van. Sok fájdalmat tudunk okozni a magunk módján.

– Kicsoda?

– Az olyan nők, mint Giovanna és én.

– Hát észrevetted. Kíváncsi voltam, észreveszed-e.

– Poppá, mit jelent ez a mondat: No esser come mi?

– Azt jelenti: ne légy olyan, mint én! Miért kérdezed?

– Ezt mondta nekem, amikor először itt jártam. Figyelmeztetni akart. Értem, de nem tehetek róla, Poppá. Csak egy csoda változtathatna meg, de én nem hiszek a csodákban.

– Még karácsonykor sem? – kérdezte Tomaso letörten.

– Még akkor sem.

Szeretettel nézett anyósára, akinek az arca még mindig eltorzult álmában. Manapság létezik lelki tanácsadó és segítő csoportok, de ötven évvel azelőtt a fiatal Giovanna Bartini csak úgy tudott megbirkózni a fájdalmával, ha letagadta. Ez a titkolózás kínozta évtizedekig, mígnem jött egy másik Mária, akibe – úgy érezte – belekapaszkozhat, azonban ez a reménye is szertefoszlott. Sonia teljes szívéből sajnálta annál is inkább, mert tudta, hogy már késő.

Visszatette a képet a fiókba és megcsókolta az alvó asszonyt.

– Isten veled, Mamma – suttogta. – Sajnálom, hogy nem lehettem az, akinek szeretttél volna látni. Most már nem is tudom, hogyan lehetnék. De eljöttem, hogy lássalak, ahogy mindig is tudtad, hogy eljövök.

Kifelé menet észrevette az ajtó melletti kis fülkében álló Madonnát. Ez volt az az Istenanya, akiről Lucia nővér azt állította, hogy megold minden gondot. Francesco vidám, kellemes külsejű Madonnájával ellentétben ez a szobor hűvös, fenséges szépség volt, de gyermekét tartó keze biztosságot és birtoklást sugallt.

– Beszélni könnyű – szolt hozzá halkán Sonia –, de ahogy Tomasónak is mondtam, hiába értem a helyzetet, nem tudok változtatni rajta. Saját magam foglya vagyok, és nincs kiút. Nincsenek csodák. Giovanna számára sem, és nekem sem.

Aztán váratlan lázadásképpen hozzátette: – Fogadok, hogy Francesco Madonnája képes csodát tenni a kedvéért.

Másnap Francesco pontosan ért a szállodához. Sonia már lent volt a portán, és a férfi kicipelte csomagjait a kikötőhöz, ahol a motorcsónak várt rájuk. Beszállt, és nyújtotta a kezét az asszonynak, körülölelve megvastagodott alakját. Érezte, ahogy a csónak himbáló mozgásától hozzásimul.

– Minden rendben? – kérdezte lágyan, mire Sonia kényszeredetten rámosolygott. Francesco nem tudta, miért is tett fel ilyen kérdést. Hogyan is lehetne minden rendben valaha is ezután?

A Canal Grandén megtett rövid úton fogta felesége kezét, mígnem feltűntek az állomás széles lépcsői. A látványtól a férfi megrázkódott, mint aki rádöbbsent, milyen kevés idejük is van hátra.

Felrakta Sonia csomagjait a vonatra, odavezette a helyére és leült mellé.

– Időben érkeztünk – mondta a nő mosolyogva.

– Igen – jött a kényszeredett válasz. – Van még tíz percünk.

Sonia nem tudta, mit mondjon. Tíz perc múlva örökre elviszi Francescótól a vonat. Nem tehet ez ellen semmit. De tenne-e, ha tudna? Most már nem volt biztos ebben, de semmi másban sem. Csak annyit tudott, hogy kibírhatatlanul fáj a szíve. Hogy eltitkolja az érzéseit, mondott valamit az olasz vonatok pontosságáról, mire a férfi mosolyogva bólintott.

Csend telepedett közékük. Múltak a másodpercek. De hiába is jönnek könnyen a szavak, ha megfelelni nekik olyan nehéz. A kudarc érzése porig sújtotta Soniát.

– Talán jobb, ha most elmégy. Nem akarsz fenn maradni a vonaton, igaz?

– Sonia...

Nem! – kiáltotta az asszony kétségbeesetten. – Nem maradhatok.

– De igen! Csak egyetlen szó: maradok. Mondd ki, kérlek, mondd ki!

– Mondani könnyű. Emlékszel a gyönyörű esküvéseinkre? Végül pusztá szavaknak bizonyultak. Ha most maradnék, ugyanez lenne a helyzet.

A férfi megsimogatta felesége arcát. Már nem volt több mondanivalója. Ajtókat csapódtak be, a lent ácsorgók is felszálltak, érkezett az indulás ideje.

– Isten veled! – mondta Francesco halkán –, isten veled! – Hangja elfulladt, ajkát a nő kezére szorította. – Isten veled!

– Drágám – suttogta Sonia –, kérlek...

Nem igazán tudta, mit akar mondani. Talán azt, hogy kérlek, engedj el. Vagy kérlek, csinálj valamit, hogy ne tudjak elmenni? A fájdalma egyre erősödött.

– Rendben van – felelte a férfi –, nem nehezítem meg számodra az utolsó percet. Isten veled!

Felállt, hogy kilépjen a fülkéből, és felállt Sonia is. Hirtelen nemcsak a szívében érezte a fájdalmat, hanem mindenütt. Olyan erősen cikázott át rajta, hogy levegőért kapkodott, és belekapaszkodott a férfibá.

Mi baj? – kérdezte az meglepetten.

– Semmi, csak... Jaj, a baba!

A fájdalom újra elborította Soniát, egészen meggörnyedt.

– Mio dio! Kórházba kell, hogy vigyelek.

– Igen, kérlek! – lihegte a nő. – Gyorsan!

Francesco egyik karjával szorosan átölelve lesegítette feleségét a vonatról, odavezette egy padhoz, aztán visszarohant a csomagokért. Éppen sikerült letennie őket a peronra, amikor elindult a vonat.

– Francesco! – nyújtotta feléje a kezét Sonia.

– Itt vagyok – lépett oda gyorsan a férfi.

– Ne hagyj itt!

– Soha. Kapaszkodj belém, szerelmem, mindjárt ott vagyunk a kórházban. Az állomás személyzete látta, mi történik, és rohantak segíteni. Egy férfi tolókocsit hozott, Francesco pedig belesegítette Soniát.

– Siess! – sürgette az asszony.

– Azonnal odaérünk – nyugtatta Francesco, de maga is feszült volt.

Az emberek félrehúzódtak, hogy utat engedjenek, valaki leintett egy motorcsónakot, és mire kiértek az állomás épületéből, már ott várta őket a lépcső aljában. A körük gyűlt tömegből sugárzott feléjük a vidám jóindulat. Néhány férfi segített Francescónak a tolószékkal a lépcsőn, barátságos kezek nyúltak ki, hogy besegítsék az asszonyt a csónakba. Biztató kiáltások hallatszóttak.

– Grazié, grazié! – kiáltott vissza Francesco.

El is felejtettem ezeket az embereket, gondolta Sonia. Milyen kedvesek, mennyire szeretik az életet, és hogyan örülnek egy új életnek! Mintha minden velencei a családjához tartozna és vele örülne. Ahogy a csónak elindult, egy mosolygó asszony odakiáltott.

– Mit mondott? – kérdezte Sonia.

– Azt mondta, milyen szép is, ha az embernek karácsonykor születik a gyermeke – fordított Francesco.

– Ó, igen – suttogta Sonia. – Karácsony van, igaz? Holnapután vagy a rákövetkező nap? Nem tudom.

– Ne törődj most semmivel, csak a babával! – mondta Francesco kedvesen.

Sonia ismét kapkodva vette a fájdalomtól a levegőt, és szorította a férfi karját. Hirtelen nem kellettek a szavak, eltűnt minden fájdalom és harag, csak Francescót látta, ahogy kényelmet, biztonságot talál ölelő karja közt. A csónak meglódult, és Sonia még szorosabban Francescóhoz simult.

– Messze van még? – nyöszörögte.

– Ugyanoda megyünk, ahol Mamma van. Már nincs messze. Nézz rám, drágám!

A férfi hangja mintha varázserővel bírt volna. Sonia megtette, amit kért. Ahogy felnézett, látta, hogy a férje őt figyeli, szeme úgy kapaszkodik az övébe, mintha minden mást el akarna feledtetni vele. Egyszerre olyan könnyűnek látszott elfogadni az irányítását és elfogadni a törődést.

– Bízzál bennem – suttogta Francesco –, minden rendben lesz.

– Ne engedj el! – könyörgött Sonia.

Sonia szinte nem is tudta, mit beszél, de amikor meghallotta Francesco választát: Soha többé az életben, tudta, hogy pontosan ezt várta. Megkönnyebbült.

A vezető előre értesítette a kórházat, így már várták őket. Ahogy el akartak sietni Soniával, az asszony megragadta Francesco kezét.

– Gyere velem! – kérte.

A nővér bizonytalanul közbeszólt.

– Nos, nem hiszem...

– Azt akarom, hogy velem legyen.

– Maradok – jelentette ki a férfi határozottan.

Sonia fájdalomában nagy levegőt vett, aztán nem volt több vita. Francesco rásegítette a hordágyra, és már indultak is a szülőszoba felé. A világ az elsuhanó mennyezetre korlátozódott. Francesco valahol ott ment mellette, de nem látta. Kétségbeesetten nyújtotta ki a kezét, amelyet máris megragadott egy erős kéz.

– Itt vagyok – nyugtatta Francesco.

– Drágám..., tegyél meg nekem valamit!

– Bármit.

– Menj és mondd el az édesanyádnak, hogy itt vagyok!

– Persze, nemsokára. De most nem hagylak egyedül.

– De menj csak, tudnia kell. Aztán hívd fel a többieket is!

Francesco csodálkozó arcot vágott.

– Nem lesz jó később?

– Nem. Osztolni akarnak az izgalmunkban, amíg történnek a dolgok, nem csak utólag tudomást szerezni róla.

Francesco odahajolt Soniához.

– Nem akard, hogy ez az élmény csak kettőnké legyen? Az asszony mosolygott.

– Mindenképpen csak kettőnké. Nem veszítjük el, csak mert megosztjuk. Na, siess, menj édesanyádhoz! Mondd meg... mondd meg neki, hogy... az ő Mariája visszatért. Érteni fogja.

Sonia hangja megdöbbenetette a férfit. Figyelmesen nézte egy percig, aztán bólintott, és elment.

A következő percekben a szülőszoba személyzete előkészítette Soniát a vajúdasra. Megjelent Lucia anya is, és szélesen mosolygott.

– Úgy tűnik, meg fogja nyerni a fogadást – suttopta Sonia.

– Ó, tudtam én.

Francesco visszatért egy kórházi köpenyben.

– Mamma nagyon boldog, egészen megváltozott a hír hallatán – mondta.

– Átadtad neki az üzenetemet?

– Igen, és csókoltat.

Sonia választát elnyomta a fájdalom. A férje keze után kapott, és erősen megszorította.

– Talán nem tart sokáig – vélte Francesco, és reménykedve nézett Lucia anyára.

A kis apáca kételkedően pillantott vissza.

– Első baba?

– Igen – válaszolt Sonia.

– Azok rendszerint lassabban jönnek.

Valóban így történt, és a fájdalomcsillapító gázzal és az oxigénnel együtt sem volt könnyű szülés. Sonia összeszedte magát, hogy kibírja a fájdalmat. Ismételte magában, hogy erős és már sokat kibírt. De Francesco, ez az édes, elkényeztetett gyerek, akit gondtalannak neveltek és idáig minden bajból kibeszélte magát? Ő mit kellett, hogy eddig kibírjon?

Aztán meglátta az utóbbi hónapok szenvedését a szemében, és már tudta is a választ.

– Nincs jogom feladni a kettőnk dolgát ilyen könnyen – mondta halkán Sonia. – Nem gyűlölsz?

A férfi odahajolt, és úgy suttogta: – Őszinte leszek, amor mia, kezdetben gyűlöltelek. Még egy nő sem hagyott el, és aki elhagyott, az számított egyedül. Azzal áltattam magam, hogy visszatérsz. Hónapokig el is hittem, de aztán szembe kellett néznem a ténnyel, hogy ugyanolyan makacs vagy, mint én.

– Túl makacs – mondta Sonia. – Régen vissza kellett volna jönnöm, de...

– Tudom, tudom. Együtt tanulunk, de most már van segítségünk is.

Sonia arca megrándult, ahogy elborította a következő fájás. Francesco összevonta a szemöldökét, mindketten hallgattak. Elégedettek voltak azzal, hogy együtt vannak, nem kellett szavak. Most ide összpontosult az egész világuk. Az asszony kezét fogta a férje, és együtt harcoltak az új életért, amelyet szerelmük vonzott a világra.

Sonia Francescóra nézett, és látta, hogy az ő szeme is tele van szenvedéssel az ő fájdalma miatt.

– Drágám! – mondta a férfi elkeseredetten.

– Jól... vagyok... – lihegte a nő –, ez teljesen normális.

– Amor di dio! A fájdalom egyre fokozódott, de Sonia megpróbált másra gondolni. Valahogy el kell érnie, hogy Francesco jobban érezze magát.

– Ne aggódj – suttogta –, gyönyörű babánk lesz.

– Most már bármelyik percben – mondta győzedelmesen Lucia anyja. – Most nyomjon még egy utolsót!

Aztán vége volt.

– Fiú – mondta Francesco olyan hangon, ahogy Sonia még sosem hallotta beszélni.

A sírás felerősödött, és hatalmas bömbölésbe torkolt. A szülők büszkén néztek egymásra a baba feje fölött. Ez a fiúcska tudtára fogja adni a világnak, hogy kicsoda, ha felnő.

Sonia végre a karjában tarthatta kisfiát. Milyen hihetetlenül pici, de milyen étellel teli és tökéletes! Soha nem ismert érzés töltötte el. Szerelmet és szeretetet érzett, de nem az elhalványulni képes románc izgalmát, hanem egy erőteljes, ősi érzést, amely annyira megrázta, hogy nem volt többé önmaga. Új ember lett belőle, aki már tudta, mi a fontos az életben, és kész volt mindenáron megvédelmezni azt.

Francesco is elbűvölten figyelte a gyermeket, így Sonia észrevétlenül tanulmányozhatta az arcát. Ismét látta rajta a változást, amelyet már a lakásban is észrevett. Idősebb lett, fáradt, komoly kifejezés ült az arcán, de most előmlött rajta a legteljesebb boldogság.

Végtelen szeretet áradt Soniából a baba felé. Beborította vele együtt a férfit is, majd az egész világot. De a férfit mindenek előtt.

– Francesco – suttogta –, itt vagy még?

– Si, amor mio – jött a válasz. Francesco tudta, a kérdés mit takar. – Itt vagyok melletted, és mindig is itt maradok.

– Olyan messze voltál.

– Te is. Nem tudtam, hogyan találhatnálak meg. De most, hogy megtaláltalak, sohasem engedlek el újra. Egyikötöket sem.

– Mmm – mormogta Sonia álmosan. A hosszú, kemény órák kimerítették. Érezte férje ajkának gyengéd érintését a homlokán, és hogy kiveszi a kezéből a gyermeket.

Most aludj! – mondta Francesco. – A fiukat rám bízhatod. Biztonságban lesz.

De még mennyire biztonságban lesz, hiszen itt van számára a biztonság, az élet, a szeretet, minden, amit az édesanyja annyira hiányolt azóta, hogy elment innen már nem is tudja, miért.

Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt álomba merült.

Amikor felébredt, odakint már sötét volt. Soniát boldog elégedettség töltötte el. Az ágya mellett állt egy bölcső édesdeden alvó gyermekével. Egy percig elragadtatással nézte, aztán aggódva körbetekintett, mígnem meglátta, akit keresett: Francesco bóbiskolt egy karosszékekben az ablaknál. Sonia megkönnyebbült: Francesco itt van, minden rendben.

A férfi mintha megérezte volna pillantását, felriadt és mosolyogva odament az ágyhoz. Sonia kitárta a karját, és Francesco olyan szorosan ölelte magához, mint régen.

– Szeretlek – mondta –, jobban, mint valaha.

– Hogyan is mehettem el valaha is tőled? Hiszen annyira szeretlek.

– Mondd, hogy szeretsz – könyörgött a férfi –, hadd halljam újra!

– Szeretlek, nem is tudom, hogyan gondolhattam egy percig is, hogy ki tudom ölni magamból ezt a szerelmet? Hogyan is akarhattam elvenni tőled a gyermekedet? Hogyan is hagyhattalak el?

– Esküdj meg, hogy sosem hagysz el többé!

– Még csak gondolni sem fogok rá. Alig tudtam elviselni, hogy nem vagyok veled. – Valami Sonia eszébe jutott. – Amíg aludtam, megértettem a varázslatot.

– Mit értettél meg? – kérdezte Francesco óvatosan.

– Akár tél, akár nyár, a varázslat itt volt, mert te itt voltál. Minden volt ez, csak nem nyári románc.

– Én ezt mindig is tudtam.

– És megpróbáltad velem is megértetni. Most már értem.

– Meglátogattam anyámat, miután elaludtál. Alig várja, hogy idejöhessen és láthasson téged meg az új unokáját.

– Fel tud kelni?

– Ragyogóan összeszedte magát, amikor meghallotta az újságot. Idehozhatom?

– Persze.

Amikor Francesco kiment, Sonia felkelt, odalépett a bölcsőhöz, és kiemelte a gyermekét. Hónapok óta először érezte magát jól. Leült az ablaknál álló karosszékbe, és nézte a sötét Velencét s a Canal Grandé fényeit.

Kimondhatatlan édes érzés volt a babát a kezében tartani. Most már tudta, mit érzett Giovanna. Ha ezt a kincset elvesztené, megszakadna a szíve, és nem gyógyulna be, akárhány gyermeke születne még ezután.

– Micsoda családot adtam neked! – suttogetta, ajkával érintve a baba pihés fejét. – Ott van Ruggiero és Giuseppe, aztán Benito és Enrico, Wenda és Soo, meg az összes unokatestvér. Sosem lesz semmi bajod, mert egyikük mindig ott lesz, hogy vigyázzon rád. Ha egyszer eltévednél, az egész Egyesült Nemzetek igyekezne, hogy biztonságban visszahozzon. Tudod, erre jó a család.

Megjött Francesco, tolószéken gurítva maga előtt Giovannát. Tomaso mögöttük ballagott. Az idős asszonyt átformálta az öröm, és először üdvözölte Soniát őszinte mosollyal.

– Gyere, ismerd meg a legújabb unokád! – mondta neki Sonia. Francesco a kerek székét Sonia mellé tolta, aki előrehajolt a babával, hogy Giovanna jól láthassa. Giovanna sokáig nézte a kisfiú gyűrött arcát, aztán menyére emelte a tekintetét.

– Köszönöm..., Mária – mondta halkan.

Most már nem számított a megszólítás, mert Sonia tudta mindazt, amit Giovanna büszkesége nem engedett neki elmondani. Másrészt igazán megtiszteltetés volt, hogy karácsonykor Mariának szólították, – Igazad volt – mondta Giovannának –, a baba mindent megváltoztat. Halkan beszélt, hogy csak ketten hallják. Francesco egyikről a másikra nézett.

Nem hallotta a szavakat, de megérezte, hogy most már minden rendben van. Odakintről vidám hangok szűrődtek a szobába.

– A karácsonyi felvonulás – magyarázta Francesco.

A babával a kezében Sonia felállt, hogy láthassa a fáklyákkal kivilágított gondolákat, ahogy végigsiklanak a csatornán. Francesco átölelte mindkettejüket. Sonia nézte, ahogy hármuk alakja az ablakban tükröződik.

Aztán látta benne azt is, ahogy Ruggiero és Wenda belép, majd követi őket Giuseppe és Lin Soo, a gyerekek, aztán megint egy testvér és annak családja, nagybácsik, nagynénik, az

egész Bartini család. Tele volt velük a folyosó, és már alig várták, hogy láthassák az újabb Bartinit.

– Hívd be őket! – mondta Franciscónak az asszony. Az intett a családjának, és Sonia mosolyogva figyelte őket az ablaküveg tükrében, ahogy betöltik a szobát, és arcuk ragyog az újszülött és az ő újjászületése fölötti örömtől. Túl sok időbe telt, de Sonia végre hazatért.

Mintha odagyúlt volna az egész világ a férfi, a nő és az újszülött gyermek köré.

Mintha odagyúlt volna az egész világ a férfi, a nő és az újszülött gyermek köré.